

ПОЛИТИКИН

ЗАБАВНИК

1
ДИНАР

ИНСТРУМЕНТИ
НА ОТПЛАТУ!

ГОДИНА
XXX
БРОЈ
932
7. XI 1969.

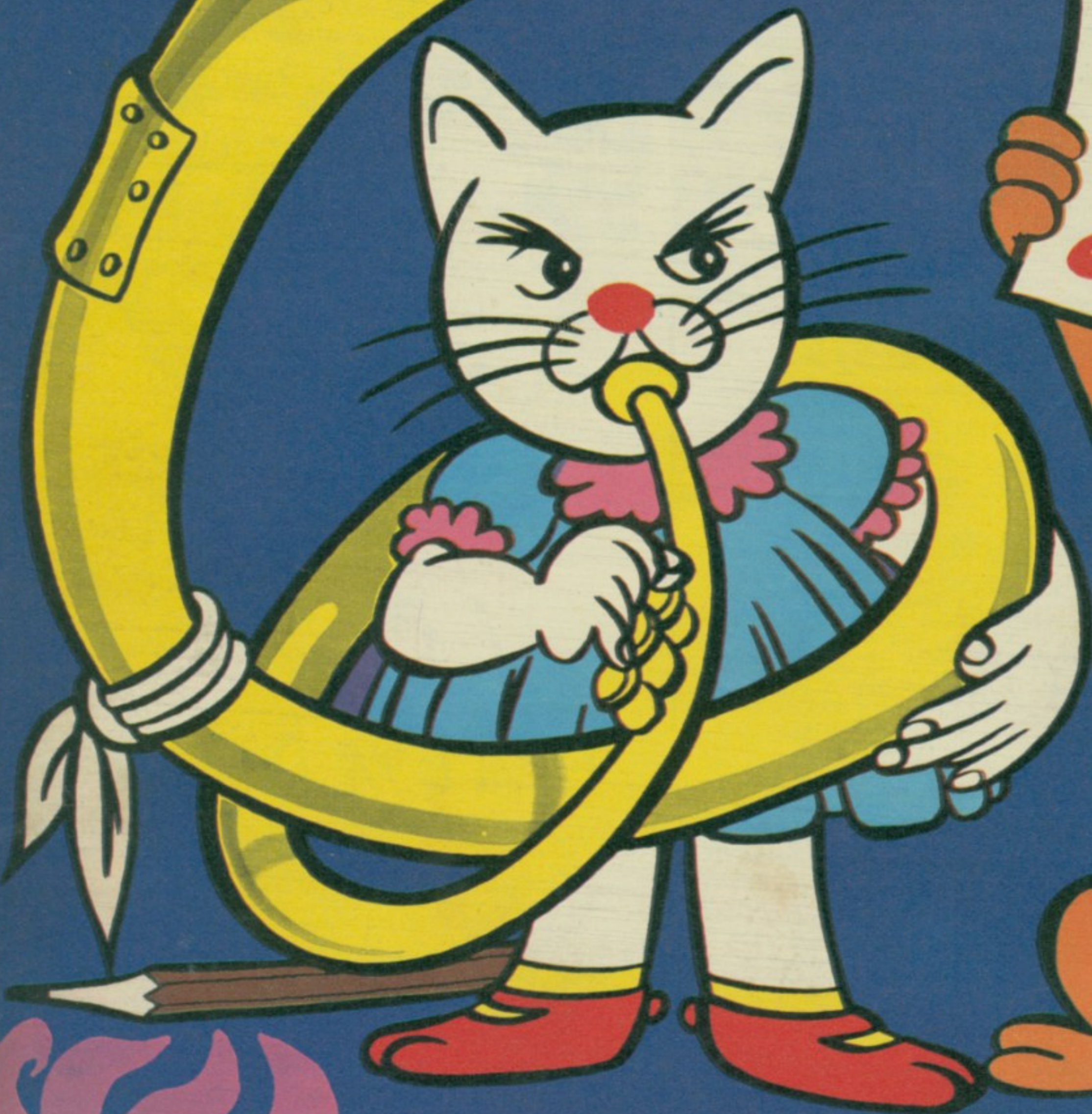
ЗИ ПЕТКОМ

ЖИВЕЛА
МУЗИКА!

28

ИНСТРУ
МЕНАТА

ДОГОДИЛО СЕ...

ПОСЛЕ 18 ГОДИНА. — Поручник Ален Хеншер враћао се са уобичајеног лета када је мотор његовог авиона престао да ради. Налазио се изнад мора и није му друго преостало до да се спусти на воду и спасе пливањем. Авион је потонуо. Било је то 1951. Недавно су неки рибари мрежом извукли с дна мора мотор потонулог авиона. Хеншер је по броју познао свој мотор и — фотографисао се на њему.

КОКОШИЊЦЕМ ОКО СВЕТА. — Ова мала парна локомотива из 1926, откривена је на једном имању у Оксфордширу где је служила као — кокошињак. Група младих љубитеља старина откупила је локомотиву, оспособила је за вожњу и сада намерава да њоме крене на 42.000 километара дугачак пут око света. Локомотива, која је добила име „Британија“, може да развије брзину од 19 км на час.

Ripley

Веровалти илти не!

ПОРОДИЧНА ТРАДИЦИЈА

Француски земљорадник **ДОМИНИК ДОМИНИК** ОЖЕНИО СЕ У МАРСЕЛУ 1911. ГОДИНЕ ЈЕДНОМ КЕЛНЕРИЦОМ ПО ИМЕНУ **ДОМИНИК ДОМИНИК**. ЊЕГОВ ОТАЦ И ДЕДА, КОЈИ СУ СЕ КАО И ОН ЗВАЛИ **ДОМИНИК ДОМИНИК**, ТАКОБЕ СУ СЕ У СВОЈЕ ВРЕМЕ ОЖЕНИЛИ КЕЛНЕРИЦАМА ПО ИМЕНУ **ДОМИНИК ДОМИНИК** — А ИПАК НЕВЕСТЕ НИСУ БИЛЕ НИ У КАКВОМ СРОДСТВУ.

ОСОБА КОЈА ЗА ВРЕМЕ НЕПОГОДЕ СТОЈИ ПОД ХРАСТОМ, ИЗЛОЖЕНА ЈЕ 60 ПУТА ВЕЉОЈ ОПАСНОСТ ОД ГРОМА ОД ОНЕ КОЈА ЈЕ ЗАКЛОЊ ПОТРАЖИЛА ИСПОД БУКВЕ. НЕКИ НАУЧНИЦИ ОБЈАШЊАВАЈУ ТО ТИМЕ ШТО ХРАСТ ИМА ВЕРТИКАЛНО КОРЕЊЕ И ЗБОГ ТОГА ДИРЕКТНИЈИ ПУТ ДО ПОДЗЕМНЕ ВОДЕ.

Песна КАКТУСОВОГ ЦАРИКА

ПТИЦЕ КОЈА СЕ НАЛАЗИ У ГРБУ АМЕРИЧКЕ ДРЖАВЕ ЗВУЧИ КАО ДА СЕ ЛИМЕНА КАНТА КОТРАА НИЗ БРАО.

Једна врска

АУСТРАЛИЈСКЕ ЖАБЕ МОЖЕ ДА ПРЕЖИВИ И 18 МЕСЕЦИ ДУГУ СУШУ ЈЕР ЗА ВРЕМЕ КИША АПСОРБУЈЕ ТОЛИКО ВОДЕ ДА ИЗГЛЕДА ВЕЛИКА И ОКРУГЛА КАО ПОМОРАНЏА.

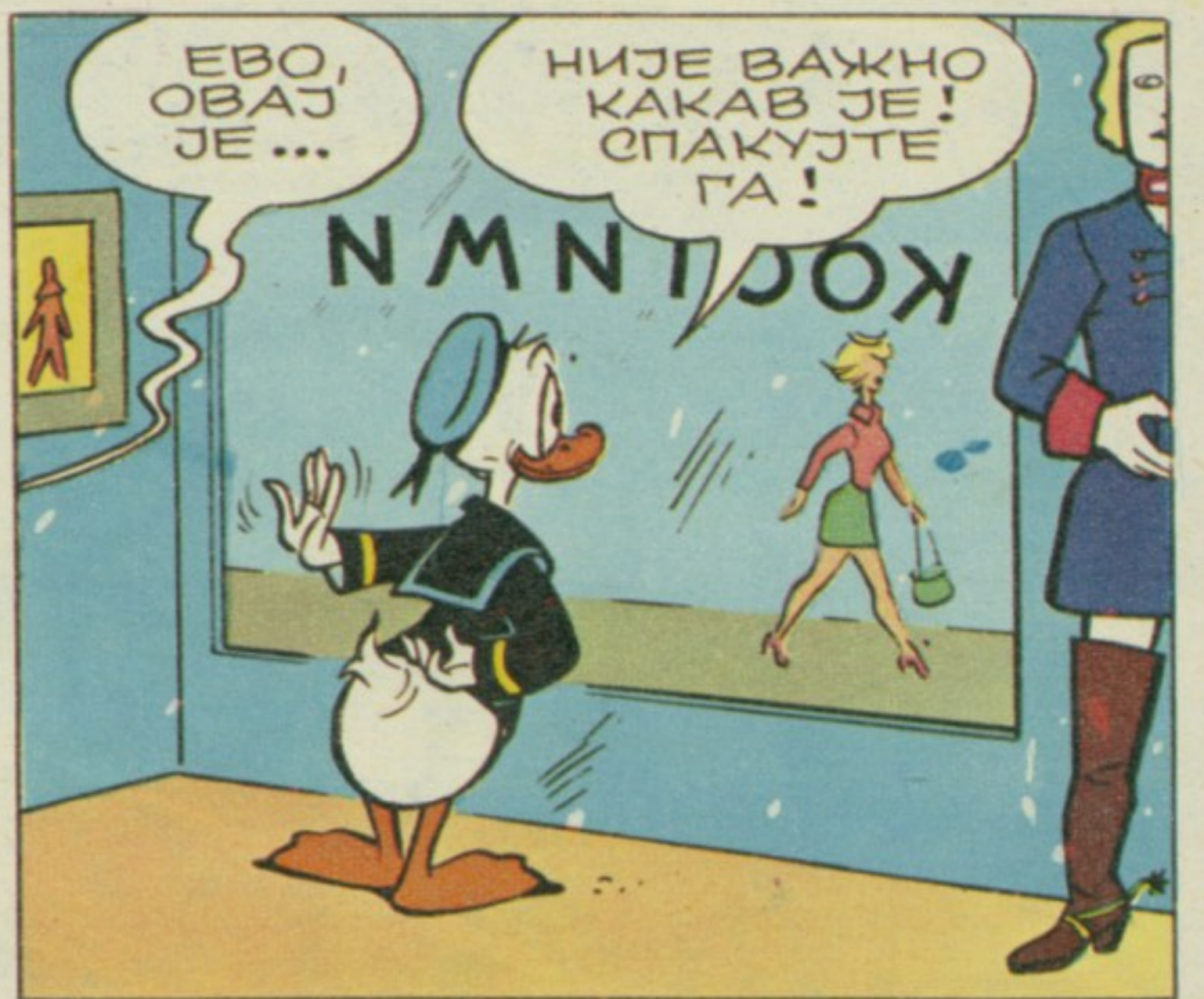

ЕБИГЕЈЛ ВИЛИНГ

КћЕРКА ТОМАСА ВИЛИНГА, ПРЕДСЕДНИКА БАНКЕ СЈЕДИЊЕНИХ ДРЖАВА, ОДБИЛА ЈЕ ДА СЕ УДА ЗА ЛУЈА ФИЛИПА, ВОЂВОДУ ОД ОРЛЕАНА, КОЈИ ЈЕ ЕМИГРИРАО КАД ЈЕ ПОЧЕЛА ФРАНЦУСКА РЕВОЛУЦИЈА И РАДИО КАО ПРОФЕСОР У ЈЕДНОМ ЖЕНСКОМ КОЛЕЊУ У ФИЛАДЕЛФИЈИ. ЊЕН ОТАЦ ЈЕ ТАДА РЕКАО ЛУЈУ ФИЛИПУ: „АКО НЕМА ИЗГЛЕДА ДА ДОБИЈЕТЕ ФРАНЦУСКИ ПРЕСТО, Онда НИСТЕ ПРИЛИКА ЗА МОЈУ КЉЕРКУ А АКО БИСТЕ ПОСТАЛИ КРАЈ, Онда МОЏА КЊИ НИЈЕ ПРИЛИКА ЗА ВАС!“ ЛУЈ ФИЛИП ЈЕ ПОСТАО ФРАНЦУСКИ КРАЈ И ВЛАДАО ЈЕ 18 ГОДИНА.

WALT
DISNEY

ПАЈА
ПАТАК

БАРУТАНА

ЦЕЛУ НОЋ ТРАЈАО ЈЕ СТРАВИЧНИ ВАТРОМЕТ А ЈОШ ДВА ДАНА ЧУЛА СЕ ПОДЗЕМНА ТУТЊАВА

Легенда каже да је теснац Вериге, на средокраћу Котора и Тивта, добио име по томе што су га у средњем веку, на месту где је широк само нешто више од три стотине метара, затварали ланцима (веригама) да спрече гусаре да уплове у унутрашњи део Бококоторског залива.

Управо ту, у том теснацу, на најистуренијем делу Врмачког полуострва, налазили су се пре другог светског рата пиротехнички завод и барутана. Био је то читав један мали град са изукрштаним ходницима и лагуима дубоко усеченим у брдо. Над земљом су се назирале само заобљене куполе подземних склоништа с отворима који су служили за довод ваздуха.

Барутана је пала недирнута у руке Италијанима у априлу 1941. године. Била је пуна разне муниције, артиљеријских граната, торпеда и мина. Кад су партизани почели нападе, Италијани су залихе муниције и експлозива удвостручили. У барутани се налазило око 1600 тона разне муниције, између осталог и нешто више од 1000 тона артиљеријских граната и торпеда.

Ојомена нејријашељу

Кад су се у пролеће 1942. партизани повукли из Црне Горе и Боке, требало је нечим опоменути непријатеља да се много не осили. У Херцег-Новом се родила идеја: бацити барутану у ваздух!

У барутани је било запослено око седамдесетак радника из Лепетана и околних места. Они су често били изложени малтретирању; обавезно су били претресани при доласку на посао и одласку с посла, сумњичени су и излагани самовољи италијанских војника. Многи од њих су активно сарађивали са тајном ослободилачком организацијом и били у тесној вези са њеним људима. Стотине артиљеријских граната и десетине торпедних глава биле су напуњене струготином и песком уместо експлозивом.

У барутани је радио и Андрија Свилановић и њему, као веома поузданом човеку, поверено је да уништи барутану. Андрија је одлучио да овај опасан подухват изведе са својим верним друговима Матом Николи-

ћем, Богданом Радуловићем и Марком Лукшићем.

Њих четворица су се тајно састали и Андрија им је изложио план. На парчету хартије grubим потезима скицирао је кутију коју ће напунити експлозивном смешом. Она ће запалити муницију у складишту. Пошто су били пиротехничари, није им требало много објашњавати.

Све припреме биле су завршене за неколико дана. Кутија је била направљена. Набављен је и штапин који ће повезивати кутију са будилником навијеним тако да тачно после 40 минута активира кутију, односно експлозив у њој, изазове пожар и запали муницију у складишту. Одлучено је да се барутана дигне у ваздух у ноћи 8. јула између 20 и 21 час.

Сасијанак у суишон

Андрија, Марко, Богдан и Мате радили су као и обично 8. јула у барутани. Кад је сирена огласила да је рад завршен, заједно с осталима изашли су и они.

Састали су се поново у сутон. Сачекали су да падне

мрак, а онда су кренули бешућем по оштрим каменим шиљцима пазећи да не одроњавају камење. Нечујно су се прикраси бодљикавој жици која је ограђивала барутану. Брзо су отворили пролаз кроз жицу и провукли се на другу страну. Преостало им је још педесетак корака уз брдо и једна прилично окомита стена уз коју се требало успендрати.

Најзад, из густог шипража појави се пред њима заобљени кров барутане. Над хоризонтом, према већ тамном небу, назирала се силуета стражара. Ходао је тамо-амо.

Чекали су да се стражар што више удаљи, али њему као да се није журило.

Тек после неколико минута отишао је на други крај стазе. Тај тренутак су искористили.

Простор до зграде прешли су пузећи. Један за другим, на лактовима и коленима, пузали су кроз високу, спарушену траву. Кад су стигли до зграде, Андрија је извуо ципеле. Богдан му је помогао да се попне на Матова рамена. Тако је Андрија руком могао да дохвати прозор за вентилацију барутане.

На прозору је била решетка и Андрија је размакао шипке гвозденим полугом. Из торбице је затим извадио кутију са експлозивом, везао је канапом и причврстио штапин. Марко је у међувремену подесио казаљке на будилнику. Кутија је полагано почела да клизи унутра. Канап се одмотавао све док кутија није легла на чврсту подлогу.

Часовник се више не може заусијавијати

Пре него што се стражар поново вратио, посао је био обављен. Истим су се путем вратили, крећући се у почетку полагано, а онда све брже и брже. Требало је одмакнути што даље од тог места на којем ће ускоро туђати експлозије. Јер, будилник више нико није могао зауставити.

Кад су се довољно удаљили од барутане, застали су и напрегнуто пратили ход фосфорних казаљки на једном ручном сату и напетост ишчекивали четрдесет минута.

Одједном, негде из дубине земље допро је до њих најпре неки тутањ, а затим се проломиле прва експлозија. Тишина мирне летње ноћи била је нарушена. Снажне експлозије су се смењивале и стапале у страховиту грмљавину. Летело је разнесено дрвеће, камени блокови и уз страшан прасак падали су на земљу и у море. Неколицина преживелих стражара избезумљено су трчали. Скакали су са високог потпорног зида на пут, ваљали се, ударали један

другог капама или свученим блузама, покушавајући да угасе пламен којим су били захваћени.

Експлозије су нешто касније захватиле и просторије где су се налазиле торпедне главе. Детонације су постале још јаче. Дуготрајан е-хо парао је ваздух и стравично одјекивао од околних брда. Небо је било на тренутак пурпурноцрвено. Пушчана муниција је високо горе на звезданом небу, исписивала чудне кривуље. То је трајало целу ноћ.

У зору су се експлозије нешто стишале. Али подземна тутњава, која је и даље кидала дебеле земљане и бетонске наслаге, чула се још два дана. Барутана је срањена са земљом. На њеном месту зјапила је дубока рупа у облику кратера из које је још избијао дим и чули се појединачни пучњи.

Италијани су одмах ухапсили све раднике барутане. Али могло се мислити и да је барутана одлетела у ваздух случајно пошто ју је чувала јака стража. Нагађало се такође, да је до пожара могло доћи и због несносних летњих врућина. Немајући никаквих доказа, Италијани су ухапшене раднике пустили.

Можда би се цео овај догађај на томе и завршио да није било једног издајника који је погодио ко би могао дићи барутану у ваздух. Поново су ухапшени Андрија и његови другови Мате, Богдан и Марко и после неколико дана Италијани су их стрељали.

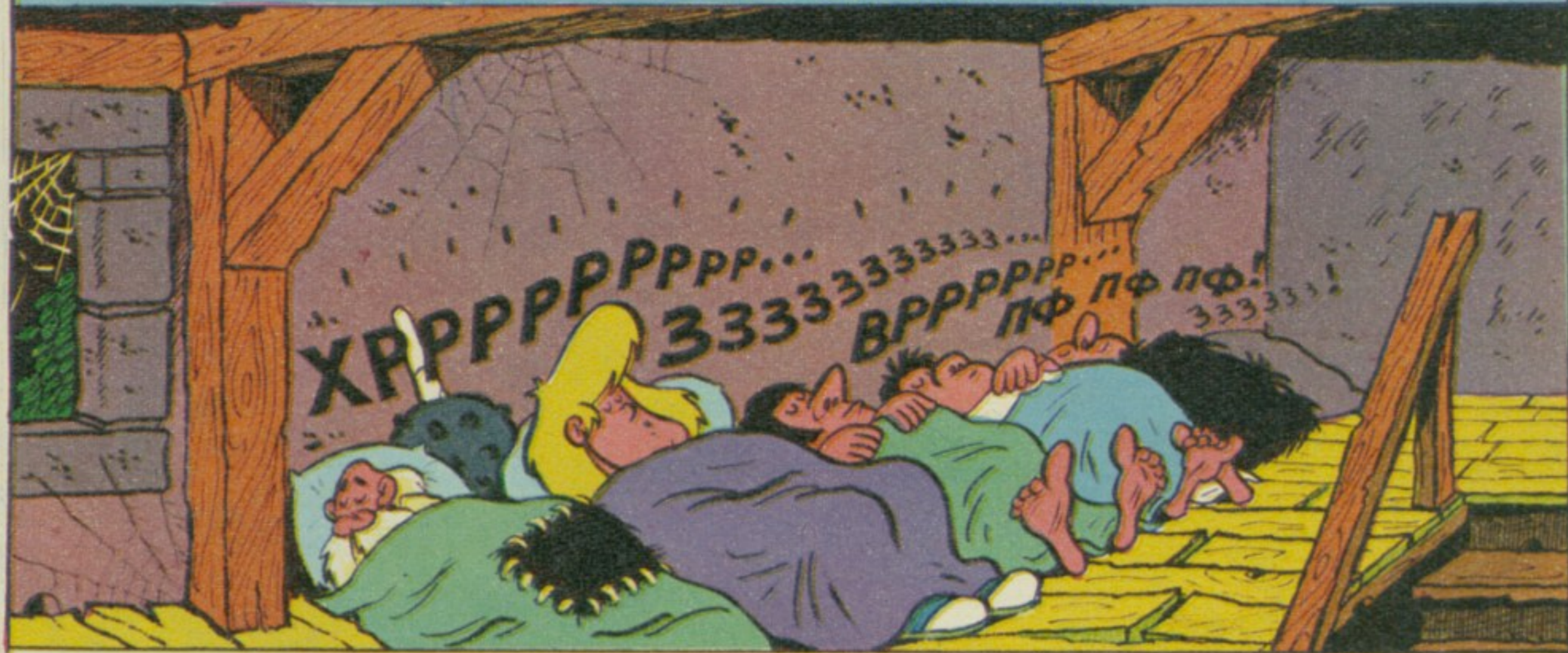
Ако пролазите кроз Вериге, разбацано камење и потамнели бетонски блокови подсетиће вас на њих.

А. Р.

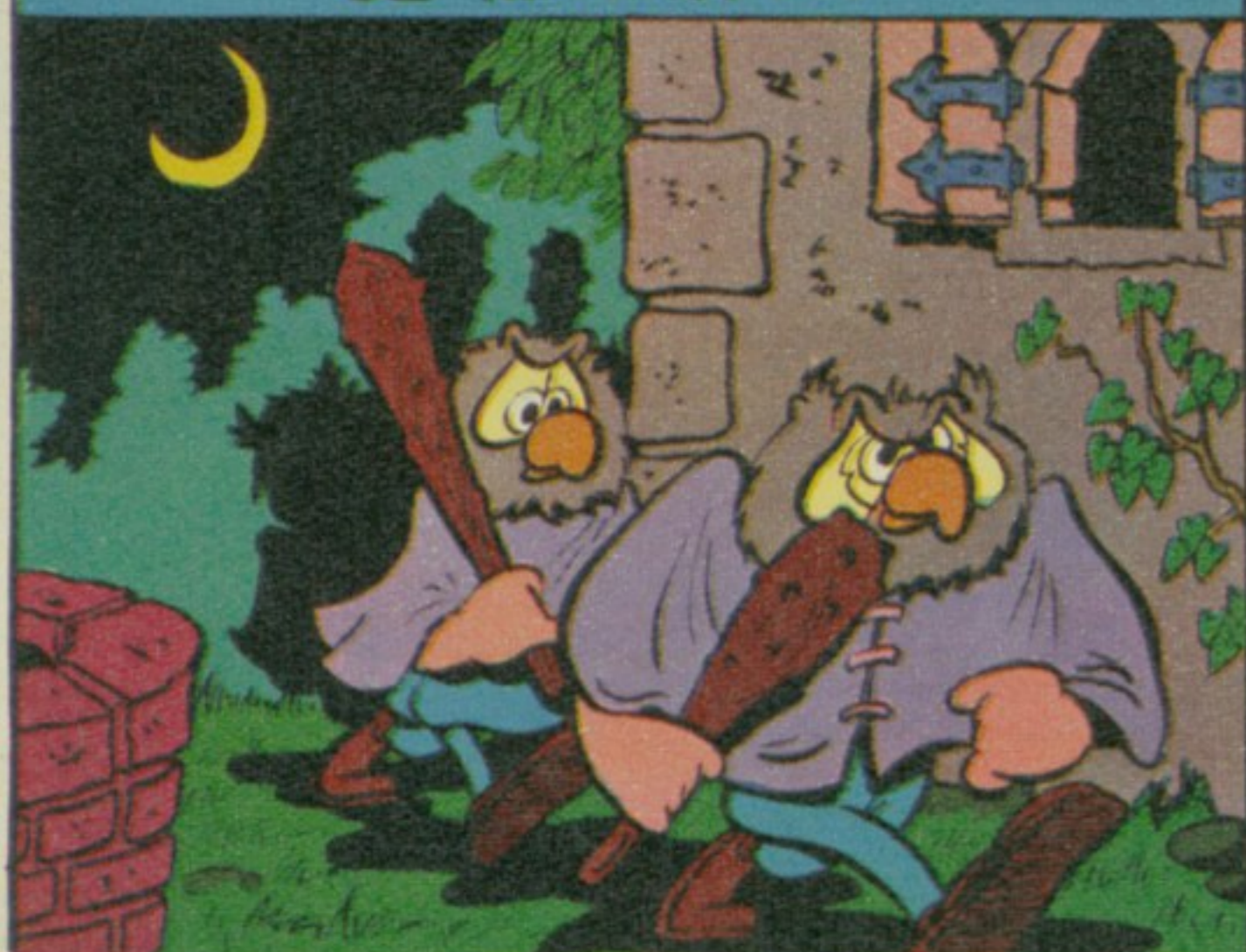
**ДИКАНОВЕ
АВАНТУРЕ**

**ТАЈНЕ
СИГНИДУМА**

ДОК СУ ДИКАН И ВУКОЈЕ СПОКОЈНО СПАВАЛИ У
КРЦАТОЈ СОБИ КРИМЕ
" КОД РИМСКОГ БУНАРА " ...

... НЕКЕ ТАЈАНСТВЕНЕ
ПРИЛИКЕ ПРИКРАДАЛЕ СУ
СЕ КРИМИ ...

УПОМОК!
РАЗБОЈНИЦИ!

ЈА САМ
СТРАШНИ
СОВУЉАТИС!
ДАЈ ОНИХ ЕТО
ДУКАТА!

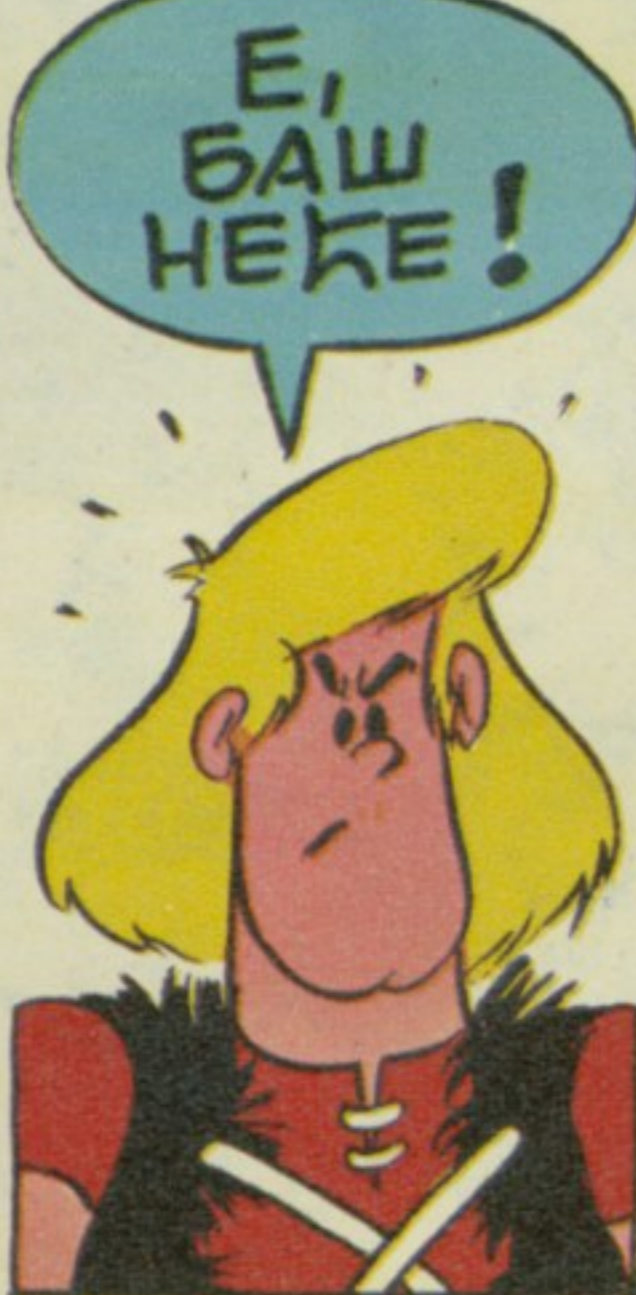
ШТА
ТО БИ?

СИГУРНО
СОВУЉАТИ-
СОВА БАШ-
АА!

ПО-
БИЋЕ
НАС!

Е,
БАШ
НЕКЕ!

ОТКУДА ИС-
КРЕНУ ОВАЈ
СЛОВЕН?

ДРЖИ
СЕ, ДИ-
КАНЕ!

БАЦИТЕ
И ЊЕГА У
РИМСКИ
БУНАР!

СЛОВО „Н“ И СВЕТСКА ИСТОРИЈА

Аустријски конзул у Призрену послао је крајак телеграм својој влади не слушајући како ће у Бечу искористиће једну слобну прешку.

Неколико година после првог светског рата случајно сам у једној кафани у Брну ступио у разговор са једним господином који је био солидно одевен, пуначак, носио цвекер, био из Брна и звао се — како се током нашег разговора испоставило — Прохаска.

Господин је поменуо Рио де Жанейро, а ја сам га упитао да ли га можда познаје. Да, долази отуда. Пословно? Био је аустријски конзул. „Јесте ли дуго били тамо, господине генерални конзуле?“ „Да, неколико година“. Застој у разговору. „Где сте били раније, господине генерални конзуле?“ „Раније сам био на Балкану, у Скопљу, Битољу, Призрену...“

Је ли њо испина?

И гле, испоставило се да је мој сусед за столом, који изгледа као оличење светског мира, исти онај конзул Прохаска из Призрена чије је име било убојни поклич европских ратних хушкача, чија је афера довела Европу у ратну опасност и била прва упадљива предигра аустријско-српског рата, дакле првог светског рата. Занимљиво! Али ипак, не могу тако изненада да га интервјуишем о његовој светскополитичкој улози, а исто тако не могу једног непознатог господина да питам о његовим најинтимнијим приватним стварима.

Због тога почињем врло дискретно:

— Је ли истина, господине генерални конзуле, да су вас Срби 1912. године кастрирали (ушкопили)?

Господин генерални конзул у пензији љубазно се смешка:

— Ни говора. Био сам у Призрену као конзул када је српска војска, која је победила турску, у своје наступању преко Приштине и Косова поља улазила у Призрен. Била је то Трећа армија под командом генерала Јанковића. Прилике су у граду биле природно, замршене како се само може замислити, а како је Србија још од анексионе кризе била са Аустријом у затегнутим односима, то је мој положај био још компликованији.

У кући у којој сам становао били су смештени војници; према мојој мисији становништво се није могло опходити са симпатијама, можда се о мени и понешто неповољно зуцкало — све у свему, ја сам тако рећи живео у својој кући као заробљеник и нисам могао да шаљем никакве извештаје. Уместо да моје ћутање тумаче тиме што се налазим у граду који је освојен, у Бечу су се пожурили да измишљају о мени најстрашније језиве бајке. Шта је при том убацивано намерно, да би се распаљивала мржња против Србије, разуме се, не умем рећи.

Седео сам тако у Призрену од 2. до 25. новембра; најзад сам добио могућност

да отпутујем за Скопље. Не знам да ли је то дошло по упутству српске команде. Али, углавном, дошао сам у Скопље. А одатле је са великом сензацијом пошао у Београд телеграм да сам ја, — кога је цео свет сматрао мртвим после мучења коме су ме подвргли — још жив и да сам стигао овамо. Телеграм је гласио једноставно: „Конзул Прохаска у Скопље“. Више се није имало шта рећи, јер ако је конзул Прохаска стигао у Скопље, онда је значи жив и све вести о погубљењу и мучењу показују се као не-

тачне — томе не треба додати ни словце...

Сензација у Бечу

Али, телеграфски апарат начинио је слобну прешку, додавши још једно слово, мало, незлобиво словце „н“, и при пријему у Београду на телеграфској врпци је стајало: „Конзул Прохаска ускопљен“. Шта то значи, могло се већ другог дана читати са огромних наслова у бечким листовима. Сензација: „Аустријски конзул унакажен“... „Ужасно унакажавање аустријског конзула“... „Тешка повреда међународног права над нашим представником“... и тако даље. Што оштрије, то боље!

У међувремену, послао сам исцрпан службени телеграм у Беч — толико исцрпан да су га четири чиновника дешифровала три дана и три ноћи. Када је и овај посао завршен, гроф Берхтолд се није ни онда пожурио да демантује неистину и да тиме уклони ратно расположење које је овладало

Европом. Да ли можда није веровао мом шифрованом телеграму? За сваки случај, упутио је мени два чиновника министарства, генералног конзула Едла, и још једног.

Баш сам у Скопљу доручковао — сендвич са шунком и два јајета — када уђоше оба господина из Беча. Већ сам појео сендвич са шунком, и изасланици се нису мало чудили кад су ме видели како сав румен седим пред другим делом доручка и како им нормалним гласом желим добро јутро... У међувремену су се и остале државе увериле да су сви моји удови нетакнути и кампања хушкања морала је бити прекинута. Тек годину дана касније, она је успешно поново избила: — светски рат.

Ја лично ништа нисам ни слутио о осакаћеном телеграму, и његовим светскоисторијским последицама. При моме повратку, шеф одељења Монтлонг објаснио ми је све последице слова „н“. Уосталом, да од Срба нисам „ускопљен“, знао сам још раније...“

Егон Ервин Киш 7

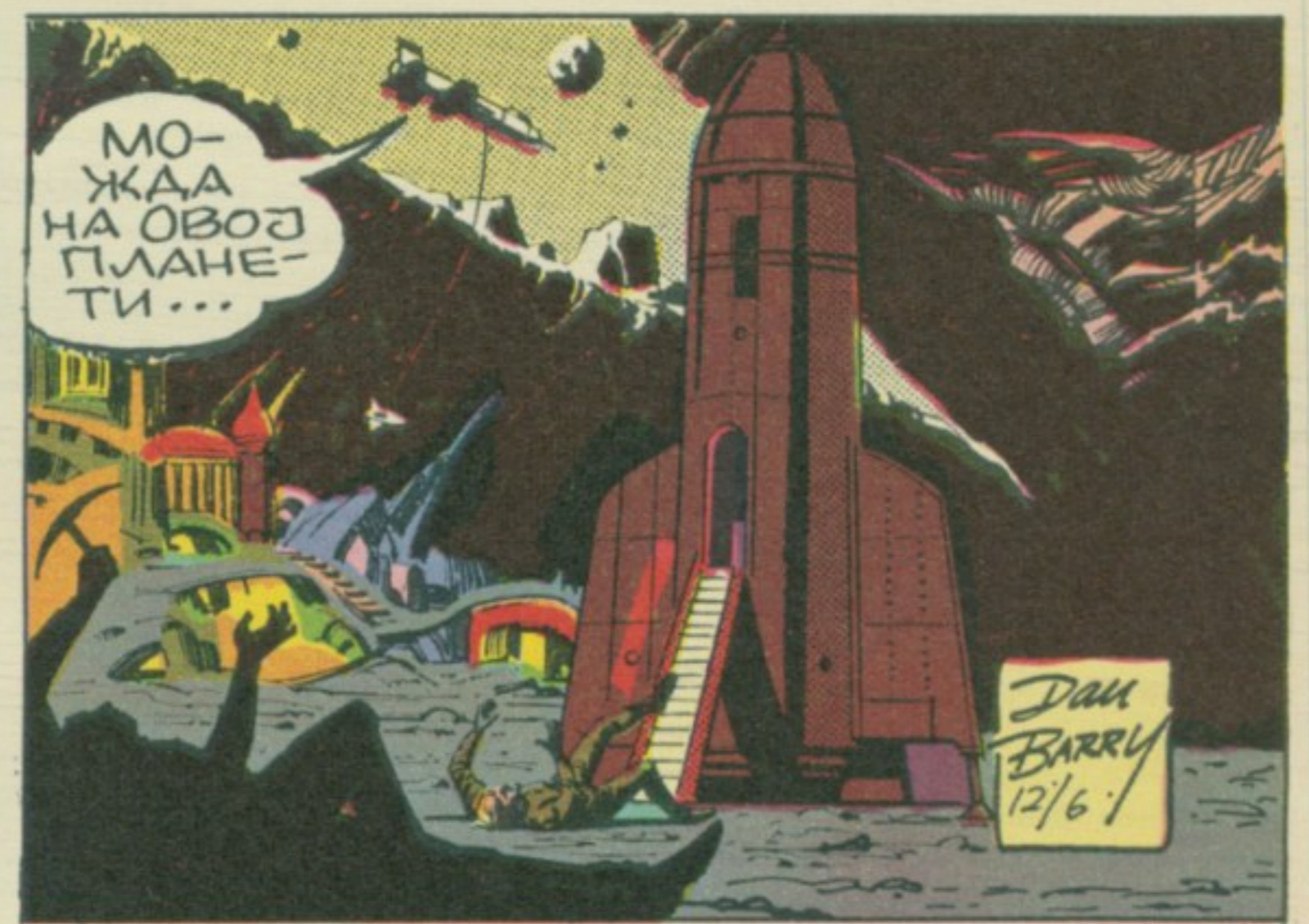

ГОДИНЕ 1912. ЗАТЕКАО САМ СЕ У ПРИЗРЕНУ КАО АУСТРИЈСКИ КОНЗУЛ. СРПСКА ВОЈСКА ЈЕ НАПРЕДОВАЛА ПОД КОМАНДОМ ГЕНЕРАЛА ЈАНКОВИЋА...

ЧЕМАМБА,
ТИМУМБА,
РИМАМБА!

Шта значи ово што сам рекао? Одговорите хитно на моју адресу: ДЕНИС, Политикин забавник Београд Македонска 29. Биће награда! И не заборавите да у суботу ПРВОГ НОВЕМБРА излази моја свеска број 4!

ИДУЋЕ НЕДЕЉЕ: НА ДНУ КАНАЛА!

ПРВИ ПУТ НА ОТПЛАТУ!

ПОРУЧИТЕ ИНСТРУМЕНТЕ! ПОСЛАЋЕМО ВАМ ИХ КУЋИ ПО УПЛАТИ ПРВЕ РАТЕ! НАРУЏБЕНИЦА ЗА ОВЕ ИНСТРУМЕНТЕ ЈЕ ШТАМПАНА НА 26. СТРАНИ ПОЛИТИКИНОГ ЗАБАВНИКА

1 „ТОН“, комплет бубњеви. Цена 175.000 ст. дин. ★ За готово преко „Забавника“ 169.750 ст. дин. ★ Преко „Забавника“ у 6 месечних рата по 30.625 укупно 183.750 ст. дин.

2 „КОНЗУЛ“ цез труба. Увоз из ЧССР. Цена 155.000 ст. дин. ★ За готово преко „Забавника“ 150.350 ст. дин. ★ Преко „Забавника“ у 6 месечних рата по 27.125 укупно 162.750 ст. дин.

3 „ЛИГНАТОН - СПЕЦИЈАЛ“, универзални кларинет, БЕ-БЕМ систем. Увоз из ЧССР. Цена 95.000 ст. дин. ★ За готово преко „Забавника“ 92.150 ст. дин. ★ Преко „Забавника“ у 6 месечних рата по 16.625 укупно 99.750 ст. дин.

4 „WELTKLAM“, алт саксофон. Увоз из ЧССР. Цена 220.000 ст. дин. ★ За готово преко „Забавника“ 213.400 ст. дин. ★ Преко „Забавника“ у 6 месечних рата по 38.500 укупно 231.000 ст. дин.

5 ЕЛЕКТРИЧНА ГИТАРА са 3 магнета. Увоз из Јапана. Цена 190.000 ст. дин. ★ За готово преко „Забавника“ 184.300 ст. дин. ★ Преко „Забавника“ у 6 месечних рата по 33.250 укупно 199.500 ст. дин.

6 „МЕЛОДИКА“, дугачки инструмент на принципу клавира. Увоз из НДР. Цена 15.000 ст. дин. ★ За готово преко „Забавника“ 14.550 ст. дин. ★ Преко „Забавника“ у 6 месечних рата по 2.625 укупно 15.750 ст. дин.

7 „ЛИГА“, виолина 1/2, 3/4 и 4/4 са кутијом и гудачом. Увоз из ЧССР. Цена 27.000 ст. дин. ★ За готово преко „Забавника“ 26.100 ст. дин. ★ Преко „Забавника“ у 6 месечних рата по 4.725 укупно 28.500 ст. дин.

8,9,10 „PETROF“, „SCHOLZE“, „FORS-TER“, Пјанино, енглеска механика, метална конструкција, 2 педале. Увоз из ЧССР. „ZIMMERMANN“ Пјанино, енглеска механика, метална конструкција, 2 педале. Увоз из НДР. Цена 950.000 ст. дин. ★ За готово преко „Забавника“ 921.500 ст. дин. ★ Преко „Забавника“ у 6 месечних рата по 166.250 укупно 997.500 ст. дин.

11

12 „ХАРМОНА“, електрични кофер хармонијум. Трогласна, 4 октаве, 7 регистара. „WELTMEISTER“. Увоз из НДР. Цена 165.000 ст. дин. ★ За готово преко „Забавника“ 160.050 ст. дин. Преко „Забавника“ у 6 месечних рата по 28.875 укупно 173.250 ст. дин.

13 „МЕЛОДИЈА МЕНГЕШ“, обична концертна гитара. Домаћа производња. Цена 22.000 ст. дин. ★ За готово преко „Забавника“ 21.340 ст. дин. ★ Преко „Забавника“ у 6 месечних рата по 3.850 укупно 23.100 ст. дин.

14 „WELTMEISTER“, клавирска хармоника, „СЕРПАТО“. Трогласна, 48 басова, 5 регистара. Увоз из НДР. Цена 90.000 ст. дин. ★ За готово преко „Забавника“ 87.300 ст. дин. ★ Преко „Забавника“ у 6 месечних рата по 15.750 укупно 94.500 ст. дин.

15 „WELTMEISTER“, клавирска хармоника, „СТЕЛА“. Трогласна, 96 басова, 5-5 регистара. Увоз из НДР. Цена 160.000 ст. дин. ★ За готово преко „Забавника“ 155.200 ст. дин. ★ Преко „Забавника“ у 6 месечних рата по 28.000 укупно 168.000 ст. дин.

16 „BARCAROLE“, хармоника дугметара. Четворогласна, 120 басова, 5+3 регистара. Увоз из НДР. Цена 255.000 ст. дин. ★ За готово преко „Забавника“ 247.350 ст. дин. ★ Преко „Забавника“ у 6 месечних рата по 44.625 укупно 267.750 ст. дин.

КО КУПУЈЕ ЗА ГОТОВО ДОБИЈА ПОПУСТ!

ИЗУЗЕТНО И САМО ЧИТАОЦИМА ПОЛИТИКИНОГ ЗАБАВНИКА БЕОГРАДСКИ МУЗИЧКИ МАГАЗИН »ПРОСВЕТЕ« ПРОДАЈЕ ПРВИ ПУТ ИНСТРУМЕНТЕ И НА ШЕСТОМЕСЕЧНУ ОТПЛАТУ 9

ИЗМЕЂУ ДВЕ СЦЕНЕ, ЦУДИ СЕ ОДМАРА У СВОЈОЈ ФОТЕЉИ И „РАЗМИШЉА“. КЛАРЕНСА НЕ ПОМИЊУ ПРЕД ЊОМ, АЛИ ИЗРАЗ ЊЕНОГ ЛИЦА ЈЕ — КАЖУ — ЧЕСТО ТУЖАН

Цуди је стигла у Лос Анђелос из Африке са једном америчком породицом. Довели су је да им прави друштво и увесељава децу. Међутим, мали симпатични шимпанзо био је веома несташан. Није помагао никакав васпитни метод: Цуди није могла да се уклопи у породичну атмосферу. Вриштала би чим би ма ко покушао да јој се приближи, а куд год би пролазила за собом је остављала прави дар-мар.

МАЛОЛЕТНИ ПРЕСТУПНИК

После дугог размишљања и већања породични савет је донео одлуку: „непослушно дете“ мора да иде на преваспитање. Тако се Цуди нашла у „поправном дому“, смештеном у резервату „Смела Африка“ близу Лос Анђелоса, где се управо тада снимала серија „Дактарија“. Атмосфера је била као

створена за смелу наметљивицу, и она се брзо умешала међу сниматеље и глумце.

Њен таленат није могао остати незапажен и вешти редитељи су од бивше „малолетне преступнице“ направили глумачку звезду, која је сад била способна чак и да преваспитава друге становнике џунгле! Постала је права звезда: уме да покрене аутомобил, да плаче или се смеје, да превије рањену жирафу. Својим вештинама доказала је колико се врста којој припада приближила интелигенцији човека — Цуди дели чак и аутограме!

Као и све велике звезде, и Цуди је веома сујетна. Једног дана, док је стајала пред камером за време снимања, приметила је да је једној групи младих шимпанза била указана посебна пажња, па им је између осталог, и ручак био сервиран нешто раније него обично. Она је одбила даље да игра, све док и њој није ука-

ЦУДИ

ИЗ »ДАКТАРИЈА«

ДОБИЛА 'ОСКАРА'

МАЛИ СИМПАТИЧНИ ШИМПА-НЗО ЗНА СВЕ: ДА ВОЗИ АУТОМОБИЛ, ДА СЕ СМЕЈЕ ИЛИ ПЛАЧЕ КАД ТРЕБА И, ЧАК, ДА ДЕЛИ АУТОГРАМЕ

зана пажња какву је захтевала.

Цуди је веома уредна, не воли ни кад други бацају папире по поду. Таква је пред људима, али ако остане сама, разбаца све што јој дође под руку, а кад се сниматељи зграњавају ко је направио наред, она се превија од смеха посматрајући то са дрвета.

НАЈБОЉА МЕЂУ НАЈБОЉИМА

Пре изласка на сцену Цуди се, као и друге глумице, шминка, па чак и сама контролише у огледалу да ли јој је изглед по вољи. Воли да седи у фотељи на којој је исписано њено име — какву част уживају само филмске величине — и да посматра глумце док снимају своје улоге. Понекад изненада ускочи на сцену као да би хтела да се нешто измени.

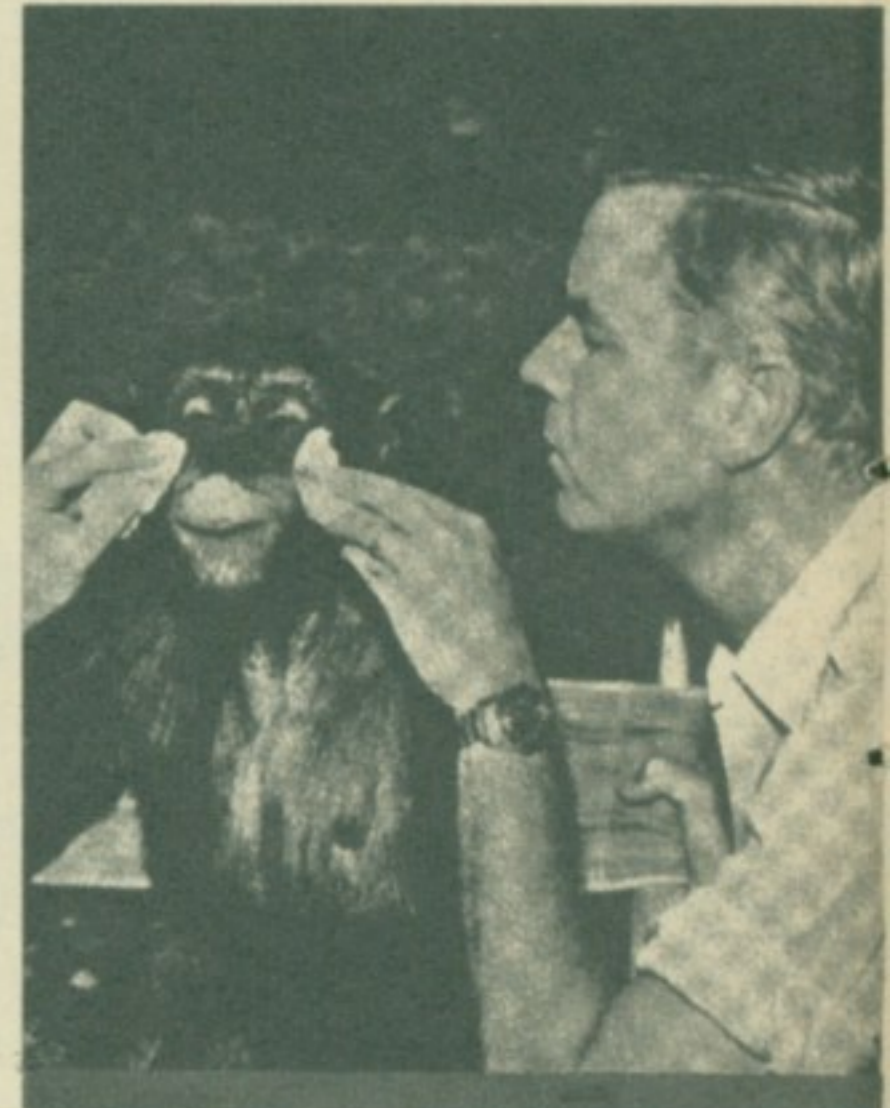
Кад треба да изведу неку тачку на сцени, за глумце нема милости. За четворножне поготову. Редитељи и дресери прете и батинама. Али то би било понижење за Цуди. Према њој се сви опходе као да је људско биће, као да је звезда. А зар би се и смело друкчије са једном добитницом „Оскара“?! Јер, ове године „Удружење љубитеља најбољих глумаца — животиња на телевизији“ доделило јој је ово највише признање за улогу у серији „Дактарија“.

ЗРИКАВИ КЛАРЕНС

Не може се говорити о Цуди, а да се не помене ста-

ри лав Кларенс, који је недавно угнуо.

Сниматељ „Дактарија“ сећа се како је између лавиња који су тек били приспели из Африке, запазио једног који се разликовао од осталих: био је разрок. Надао се да ће се то поправити док лав не одрасте. Али дошло је време да се Кларенс укључи у глумачку екипу, а његове очи биле су још разроке. Позван је специјалиста из Калифорније. Преписао је наочаре. Међутим, Кларенс је с презиром одбио да их носи. Зар „цар животиња“ да носи наочаре?! Више му је одговарало да види дупло. И баш тај неуспео покушај да се Кларенсу поправи вид дао је идеју режисеру да снимити комедију која се заснивала

ПОСЛЕДЊЕ ШМИНКАЊЕ ПРЕ ИЗЛАСКА НА СЦЕНУ

на овом Кларенсовом недостатку. Стручњаци за филм закључили су да ће то нагласити и иначе „битнички“ изглед његове личности.

Тако је добри лав живео у свету онаквом каквог га је он видео. Често му се дешавало да промаши врата или да лупи главом. Чак кад је хтео, изванредно је сарађивао са режисером. Али и кад је одбијао сарадњу, нису му се отворено супротстављали. Сниматељи су више волели да се „без губитка повлаче“: његових триста килограма нису били за потцењивање. И данас га, кажу, са уздахом помињу сви чланови глумачке екипе „Дактарија“.

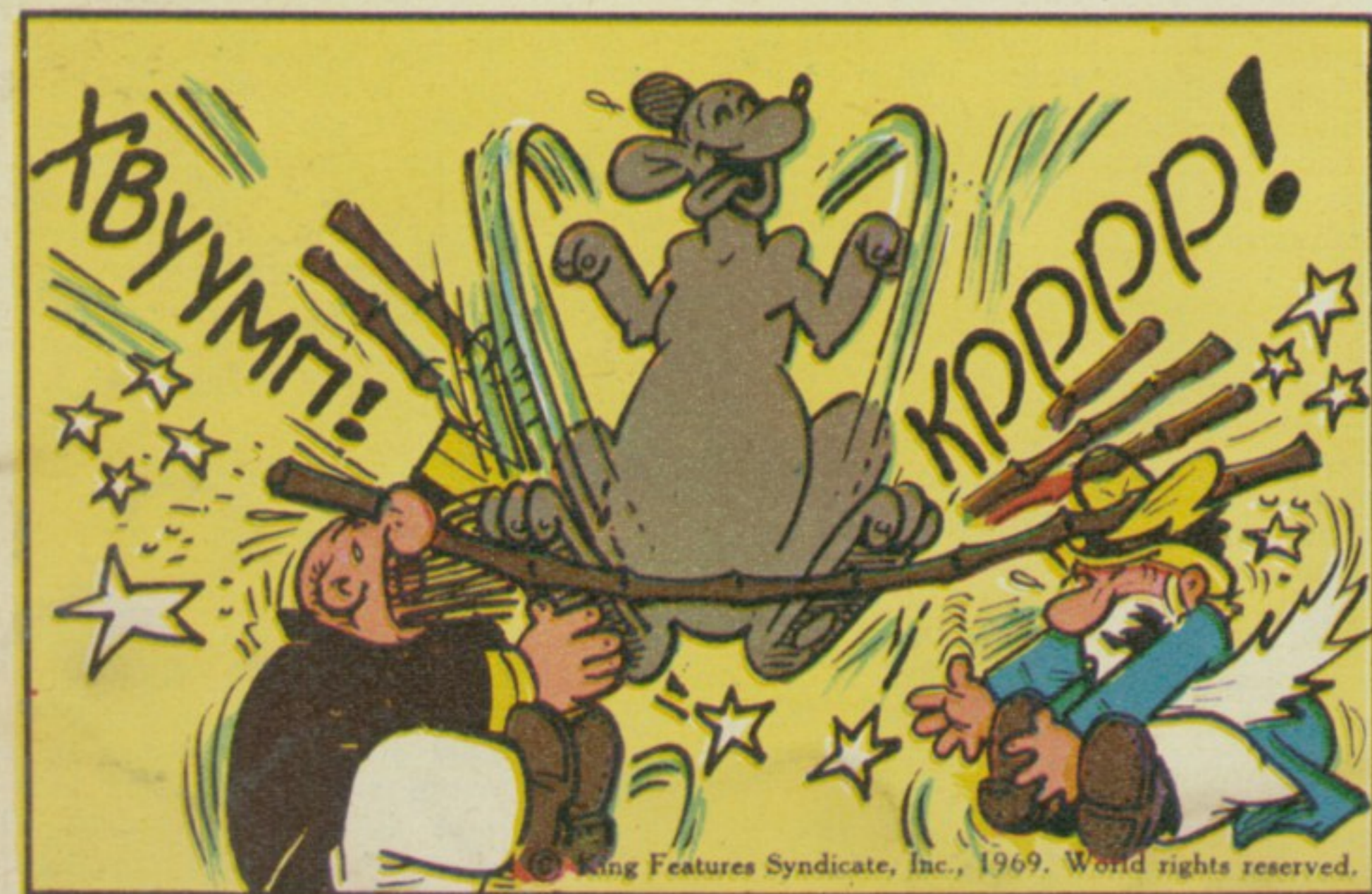
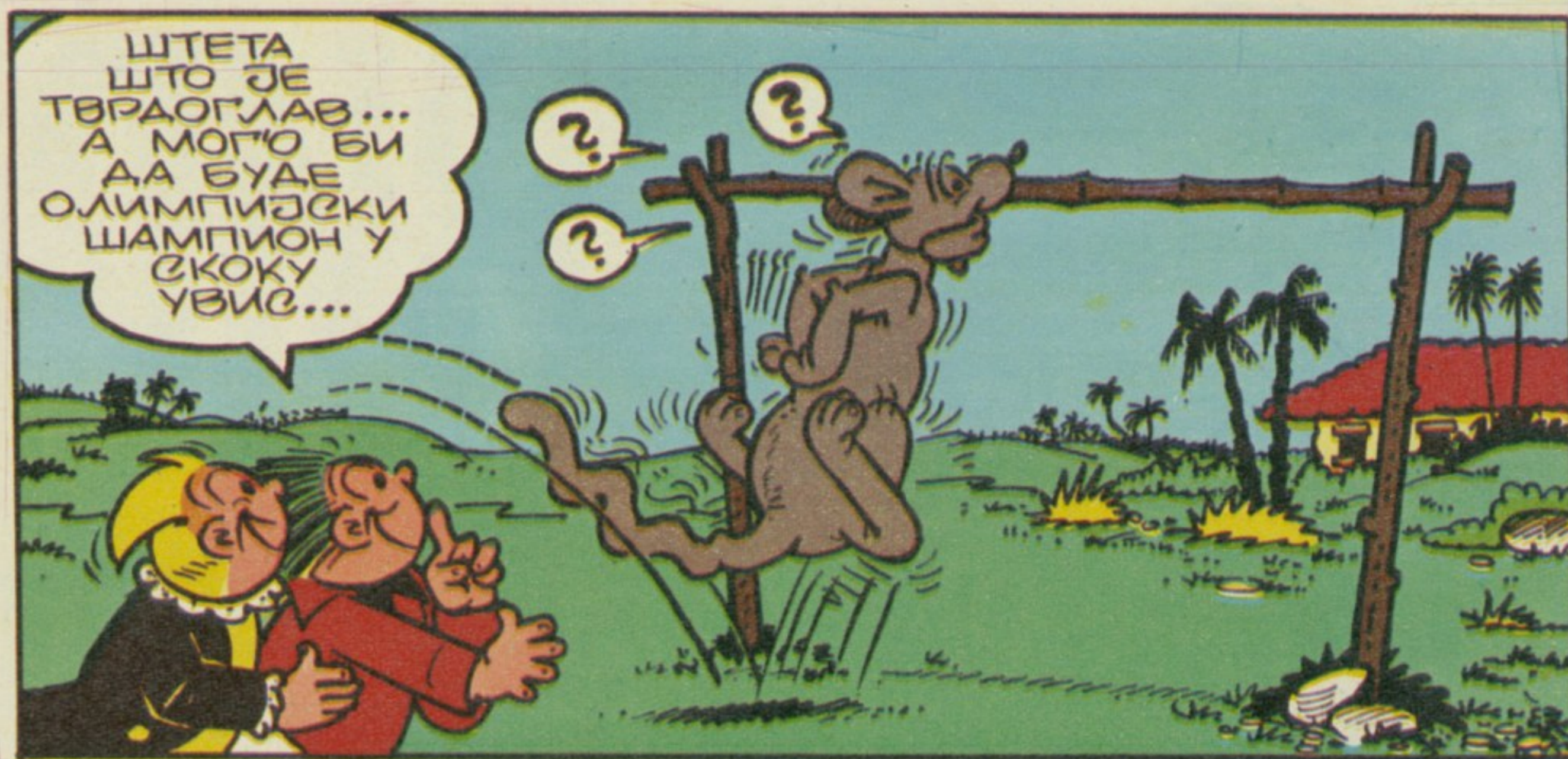
Д. П

КЛАРЕНС, НАЈСЛАВНИЈИ ЛАВ МАЛОГ ЕКРАНА

Бум и Бум

JOE MUSIAL

СВИРЕПИ О

ГУСАРСКИ ВОЂ ФРАНЧЕСКО НО ЗВАНИ ОЛОНА.

Те јулске вечери 1657. године у граду Кампешу у Мексичком заливу владало је велико славље. На главном тргу пекло се месо, пило вино, певале старе шпанске песме. Жене су заспале цвећем војнике, деца бацала пергарде и прангије. И старо и младо веселило се погибији чувеног Олоноа, озлоглашеног гусара који је годинама био страх и трепет овог краја.

Изненадна олуја насукала је на обалу Кампеша брод страшног пирата и пре него што су се разбојници снашли напали су их војници градског гарнизона и убрзо савладали. Малобројни гусари који су остали у животу клељали су се да је њихов вођ пао изоден ножевима шпанских војника.

Али, Олоноа је био тврдохорак. Правећи се да је смртно рањен остао је лежећи на обали док прва опасност није прошла, а затим је обукао униформу погинулог шпанског војника и неприметно се помешао с гомилом на тргу. У Кампешу је Олоноа остао неколико дана. Ту је набавио брод и несметано се пребацио на Тортугу, острво у Карибском мору.

Палуба у крви

Франческо Но, звани Олоноа, родио се око 1630. године у Ле-Сабл д'Олону у Француској. Надимак је добио по имену свог родног места. Он није био ни вештији ни храбрији од других гусарских вођа али се нада леко проучио по својој окружности. И заиста, бурна историја пиратства тешко да је имала свирепијег и немилосрднијег гусара.

Чим се вратио из Кампеша, Олоноа је на Тортуги основао нову гусарску банду. У први поход банда је кренула малом лађицом, надајући се да ће уз пут заплени неки већи брод. Гусарска срећа их је „послужила“ већ код Кубе, где су од рибара на пучини отели лађу.

Према је море било мирно и време лепо, пирати нису на свом путу више никог срели. Глас о њиховом походу раширио се по читавој обали и нико жив није се усуђивао да исплови. Да би обалу спасао беде, гувернер Хаване опремио је малу фрегату с 10 топова и 80 војника и послао је да растури бандите.

Мала фрегата усидрила се у једном заливу где је море било мирно а обала сакривена густим дрвећем и шипражјем. Чим се спустила ноћ, гусари су јој се пришунjali и сакрили. У зору Олоноа је наредио да се отвори ватра. Борба је трајала до подне, све док се Шпанци нису предали. Палуба брода црвенела се од крви.

Без милости

Док је Олоноа разгледао свој нови брод, један црнац, до тада сакривен, бацио му се пред ноге тражећи милост. Олоноа га је зграбио за врат стежући га све док му се нису надуле вене и очи почеле да искачу из дупља. Тада је црнац крклајући рекао да је гувернер Хаване, сигуран у победу, укрцао на брод и целата, а то је био он, који би на лицу места погубио разбојнике.

То је Олоноу, увек жедног крви, дало нову идеју. Дошао је до отвора који је водио на најнижу палубу, где су се налазили заробљеници, и викнуо: „Естебане! Има ли међу вама неког ко се зове Естебан? Ако има, нека се одмах попне код мене!“ Из групе се издвојио један младић и оклевајући пошао уза степенице. Олоноа је пружио руку да му помогне, говорећи: „Шта би се догодило, Естебанито? Зашто се презнојаваш?“ А када га је извео на палубу:

„Погледај, Естебанито, да ли препознајеш овај брод?“ Младић се нагнуо преко оградe, да би боље видео, и у том тренутку Олоноа је замахнуо бодом и зарио му га у врат.

Затим је Олоноа, сав црвен у лицу, похитао назад и викнуо кроз отвор: „Нека се попне Мануел! Свако чије је име Мануел!“ И крвава игра се поновила. Страшни Олоноа извикивао је сва шпанска имена која су му падала на памет све док палуба није била покривена лешевима. Свирепи пират никога није поштедео, ни једном заробљенику није поклонио живот.

Поход на Марাকাибо

Пошто се тако докопао 2 велика брода, Олоноа се вратио на Тортугу да скупи до

бру посаду. Ту је затекао свог старог друга и компанијона, неког Микела, бившег француског официра који се добро разумео у стратегију борбе на копну. Када је све било припремљено, Олоноа, који је себе унапредно у адмирала а свог друга Мозе Ванклина у вице-адмирала, обавестио је посаду о циљу експедиције: отпловиће до Венецуеле и на препад заузећи богати град Марাকাибо.

У заливу, испред Марাকাиба, налази се острвце које је у оно време било утврђено с 14 топова и посадом од 200 људи. То острвце бранило је обалу од напада с мора. Када су војници с острва угледали гусарске лађе, одмах су из топа испалили плотун, дајући на тај начин знак за опасност становницима Марাকাиба. Не губећи време, гусари су се одмах искрцали и предвођени Микелеом заузели острво.

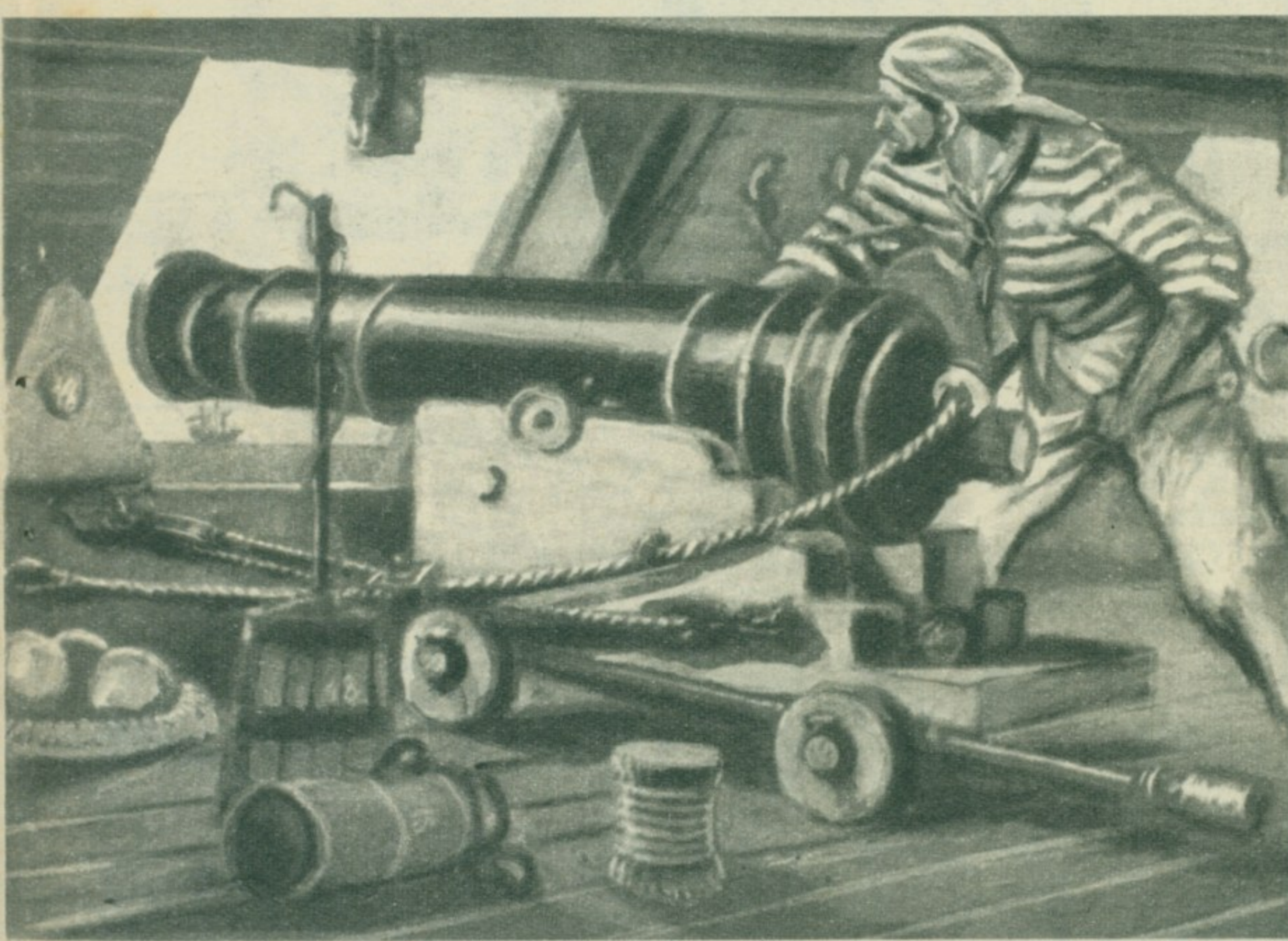
У Марাকাибу је завладала паника. Људи су, вукући децу и жене, појурили према луци да би се што пре докопали чамаца и бродова и побегли на оближња острва. Град је остао празан, остављен пиратима на милост и немилост.

Бојашаши су у Мериду!

Читаве две недеље трајала је бесна пљачка Марাকাиба. Гусари су из кућа и богатих цркава однели све ствари од вредности а оно што нису хтели да узму бацали су и ломили. Олоноа, међутим, није губио време. Седео је заваљен у једној фотељи и испитивао људе који нису на време напустили град: „Штета што нећеш да ми кажеш где је твоја породица и где су се сакрили богаташи са својим драгоценостима“ говорио је он пијуцајући вино. Уто је у собу ушао слуга носећи велике лествице. Заробљенику су везали руке иза леђа а други крај конопца пребацили преко највишег степеника. Слуге су повукле уже а затим га нагло пустиле и човек је свом тежином ударио о под. То се поновило неколико пута али је заробљеник и даље ћутао као за ливен. Олоноа је скочио и почео да му ломи чланке на рукама. Онда је наредио да се уведе други заробљеник. Овај је проговорио чим је видео шта се дешава с онима који се супротстављају страшном пирату: „Богаташи су побегли у Мериду,

ЛОНОА

ОН НИЈЕ БИО НИ ВЕШТИЈИ НИ ХРАБРИЈИ ОД ДРУГИХ ГУСАРСКИХ ВОЂА, АЛИ СЕ НАДАЛЕКО ПРОЧУО ПО СВОЈОЈ ОКРУТНОСТИ

ПИРАТИ СУ СЕ ДОМОГЛИ ВЕЛИКОГ БРОДА НАОРУЖАНОГ ТОПОВИМА.

тамо ћеш наћи и њих и њихово благо!"

Тај човек показао је гусарима пут до Мериде и ту је дошло до велике борбе између њих и шпанске војске. Олоноа је успео да разбје одбрану и освоји градић. Лешева је било толико да нису стигли да их сахране и прича се да је место од тада загађено и нездраво.

Плен је подељен на Хаитима који су се у то време звали Еспањола. Сваки члан банде добио је позамашну суму новца, злата и сребра и Олоноа је одлучио да се врате на Тортугу, чувено гусарско гнездо. Велики део плена припао је сењору Орегону, гувернеру Тортуге, који је увек финансирао пиратске подухвате. Олоноа је на Тортуги био необично цењен и радо приман у тамошње високо друштво.

Пребрџљива срећа

Али, Олоноа није могао дуго да мирује. Одмах је почео да припрема нови поход и то на језеро Никарагву и богате градове на његовим обалама. Чим је објавио свој план, почели су да му се јављају добровољци. Било их је толико да није могао све да их укрца на бродове. Најзад је изабрао 600 најспособнијих и лађе

су подигле сидра. Али, судбина им није била наклоњена. На пучини их је ухватио јаки ветар и бацио у Хондураски залив одакле ни су могли да изиђу. Због тога су морали да промене план и нападну Пуерто Кабело. Тамо су затекли пуст град и празне радње. Глас о доласку гусара већ је био стигао и становници су се повукли у унутрашњост, носећи највредније ствари са собом.

Срећа је напустила Олоноа. Његови људи били су уморни и гладни. Недељама су очекивали велики брод који је требало да реком Сан Ђовани доплови до Пуерто Кабела и када је најзад стигао и гусари га заузели, испоставило се да је натоварен старим гвожђем и папиром. Али, Олоноа није хтео да се преда. Рекао је својој банди: „Заузмимо тврђаву Сан Пјетро. Победићемо Шпанце и освојити велики плен!“ Плен, међутим, није оправдао очекивања а многи пирати изгинули су у борби са шпанским војницима. Тада је банда по чела да се распада.

Крокодилски зуб

Мозе Ванклин, вице-адмирал, напустио је Олоноа и вратио се на Тортугу, док је велики „адмиралски“ брод

остао заглављен у мочвари близу острвца Лас Перлас. Пошто су покушаји да се брод ослободи пропали, одлучено је да се исече и од његових делова направи велики чамац. Како у њему није било места за све, коцком је одређено ко ће да се укрца. Међу срећницима налазио се и Олоноа.

На ушћу реке Сан Ђовани чамац су приметили Шпанци и натерали пирате да се повуку у залив Даријен. Обала залива била је

пуста и они одлучише да се искрцају и потраже храну. Иза песковите обале, на коју су извукли чамац, простира се непрогледна мочвара, обрасла трском и шеваром. За кратко време гусари су уловили двадесетак дивљих патака, наложили ватру и спремили се за обилан ручак. Одједном, до ушију им допре страховит врисак. Они брже-боље зграбише оружје и, оставивши стражу поред ватре, кренуше да испитају терен. Иза брдашца, у густој шевари, расло је и понеко велико дрво. Поред једног бора гусари угледаше непомично тело свог другара Луиса који је нешто раније пошао да тражи воду. Лежао је лицем према земљи, док му је из ране на леђима текла крв. Када су пришли ближе, угледаше у рани забијен крокодилски зуб.

Смрт на ломачи

Ова необјашњива смрт уплашила је пирате, али је Олоноа одлучио да иду даље и нађу другог гусара који је заједно с Луисом отишао по воду. Наставили су збијени један до другог, крчећи с муком пут кроз трску. Изненада, зачуше шуштање и један гусар урлајући од бола паде на земљу. Из бедра му је вирила стрела и када су је извадили, видеше да се и на њеном врху налази зуб од крокодила. Не чекајући наређење пирати се окренуше и почеше да беже натраг према ватри.

Али, падали су један по један погођени стрелама невидљивог непријатеља. Шачица преосталих пошла је насумце према диму, мислећи да је то ватра коју су чували њихови другови. Али, уместо њих, угледаше разбацане људске кости и изгорело месо. „Индијанци!“ узвикну један пират и у том тренутку они видеше да су опкољени. Индијанци као да су ницали из земље. Олоноа је крчио себи пут с голим боджом у руци. Успео је да се ослободи најближих нападача али је при том рањен. Тада га је напустила храброст. Уместо да настави према обали, почео је да запомаже и тражи милост. Један Индијанац скочио му је на леђа, истргао нож из каније и зарео му га до дршке у стомак.

Када је чамац са шачицом преживелих напустио уклету обаду, још су се чули крици Олоноа који је умирао у најгорим мукама. Индијанци су га везали за дрво и направили велику ломачу. На глави му је уместо лица зјапала крвава рана. Тако је завршио живот најокрутнији међу гусарима.

Б. Д.

ПОЗИВ НА ПРЕМИЈЕРУ!

Упозоравају се читаоци »ПОЛИТИКИНОГ ЗАБАВНИКА« да учествују у конкурс идућег петка. Прва награда је: две карте за светску премијеру филма »БИТКА НА НЕРЕТВИ«

поделите се и реквизити из филма:

ВЕЉКО БУЛАДИЌ

КАПА ЈУЛА БРИНЕРА

ТОРБИЦА МИЛЕНЕ ДРАВИЋ

ЧУТУРИЦА ЈУБИШЕ САМАРЏИЋА

ОПАСАК И ФУТРОЛА ЛОЗЕТА РОЗМАНА

КАПА СИЛВЕ КОШЦИНЕ

КАПА БАТЕ ЖИВОДИНОВИЋА

ОПАСАК БАТЕ ЖИВОДИНОВИЋА

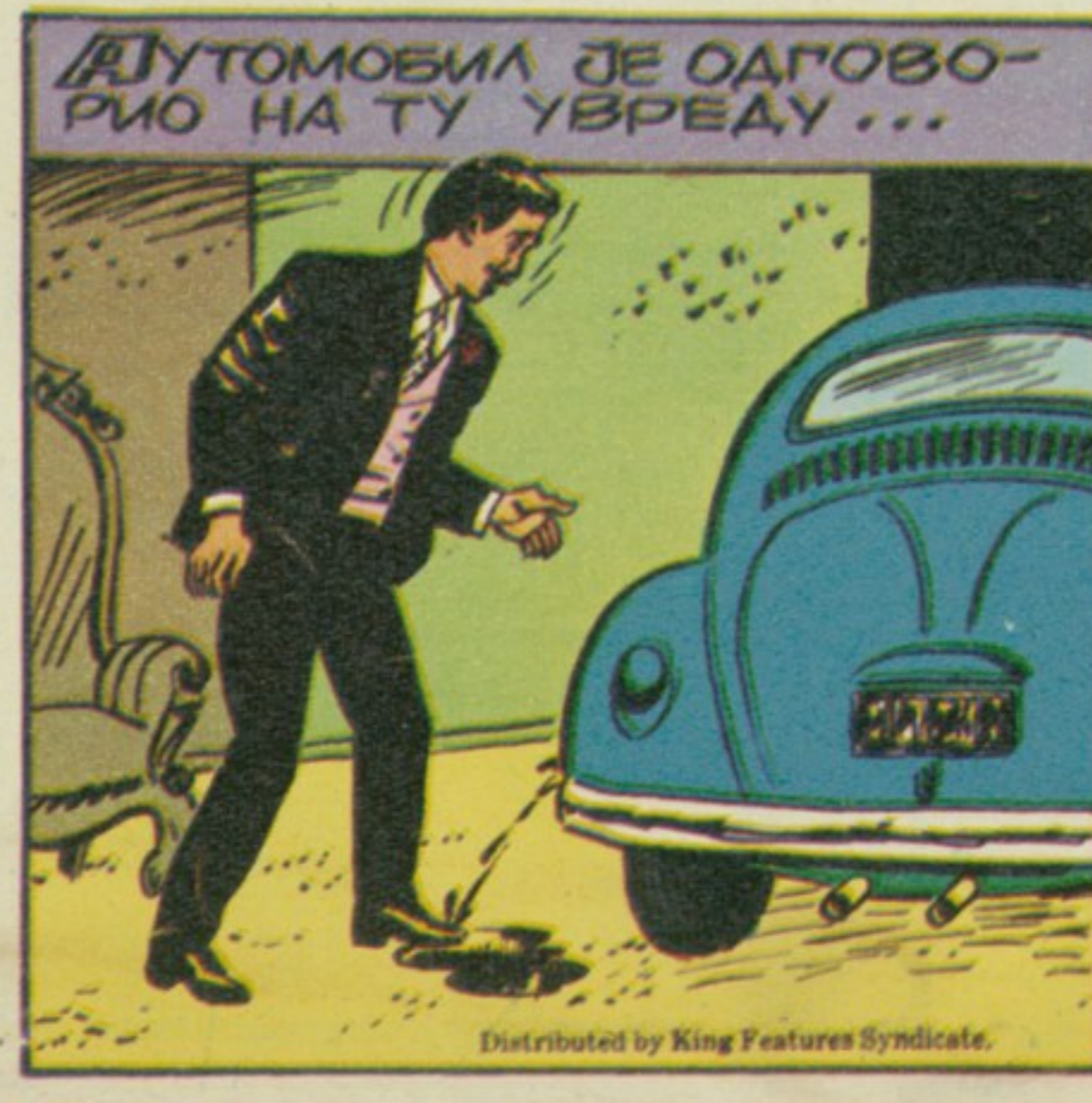
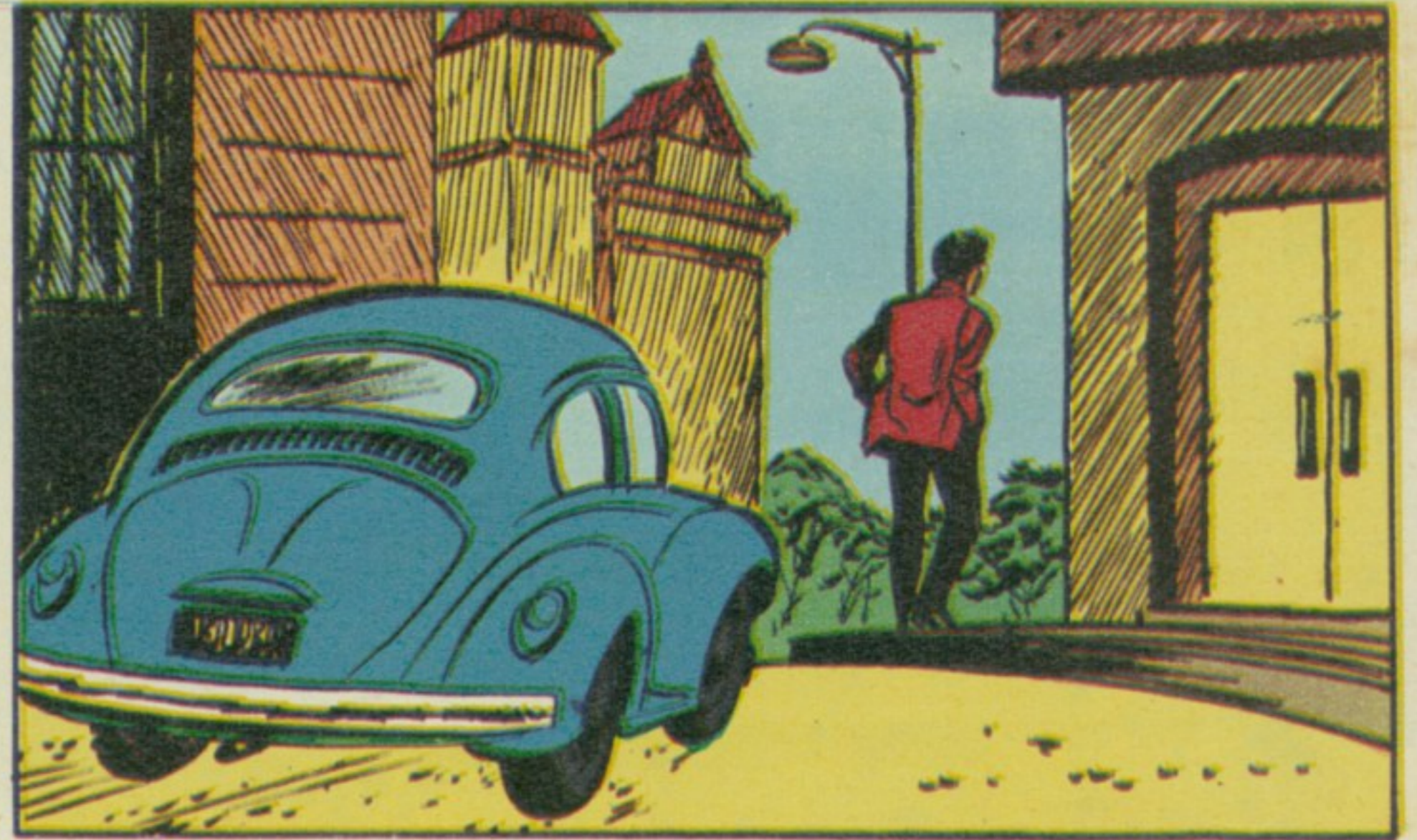
КАПА ЛОЗЕТА РОЗМАНА

ФУТРОЛА ЗА ПИШТОЛ ЈУЛА БРИНЕРА

СРЧАНИ МАЛИ АУТОМОБИЛ

ПОРОДИЦА КРЕМЕНКО

АЛО, МРАМОРКО!
ВЕЧЕРАС? ОХ...
НЕ ЗНАМ... МОРАМ
ДА ПОГЛЕДАМ У
СВОЈУ БЕ-
ЛЕЖНИЦУ!

АЛО,
МРАМОР-
КО!

ДА, СЛУЧАЈ-
НО САМ СЛО-
БОДНА! У
ОСАМ ВЕЧЕ-
РАС? У РЕДУ...
ДО ВИЂЕЊА!

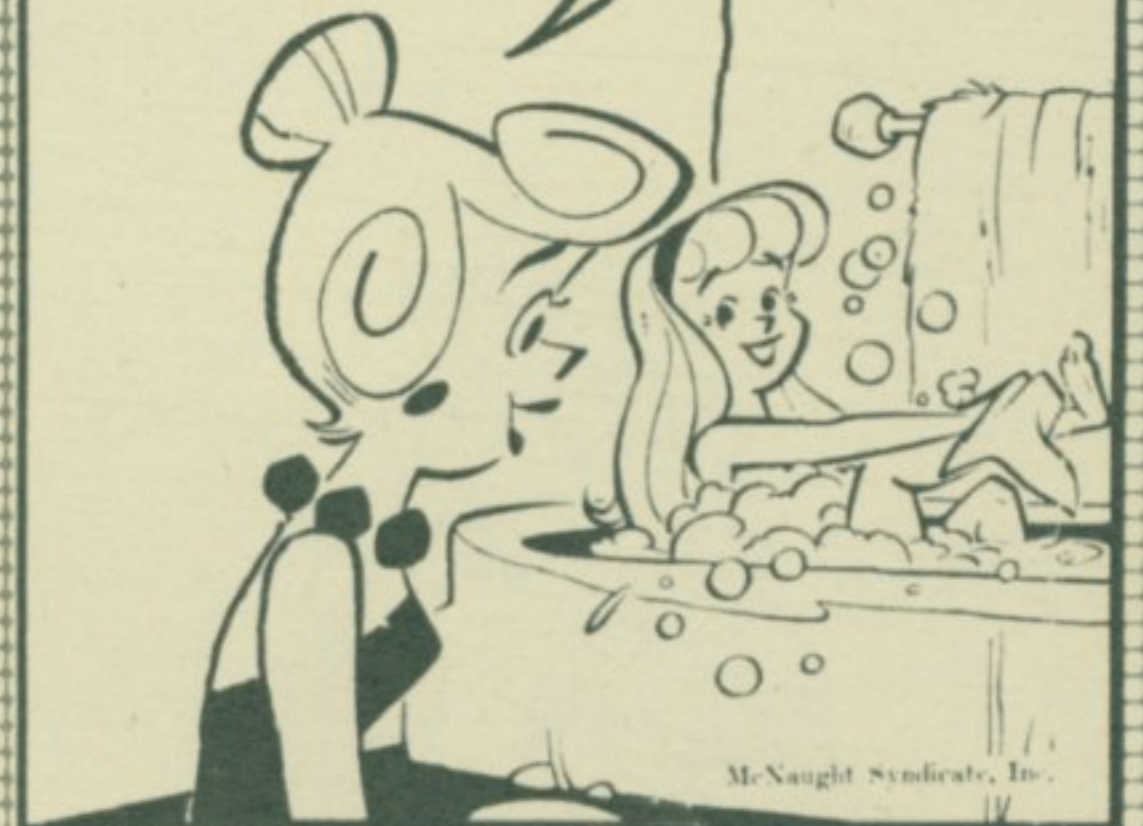
УРА! ТЕТКА
ВИЛМА, ДОГОДИ-
ЛО СЕ ОНО ШТО
ПРИЖЕЉКУЈЕМ
ВЕК ПОЛА
ГОДИ-
НЕ!

ПОБЕ-
ДА!

КЛИК!

ШТА? МРАМОРКО
ТИ ЈЕ НАЗЛА
ЗАКАЗАО САСТА-
НАК, АНИ?

АХА! И ПО
ОНОМЕ ШТО ЈЕ
РЕКАО... ОВО ЋЕ
БИТИ НЕЗАБОРАВНО
ВЕЧЕ!

ИДЕТЕ НЕКУДА
НА ВЕЧЕРУ!?

НЕ ЗНАМ!

НА
ИГРАН-
КУ?

НЕ ЗНАМ!

ПА... ШТА
ЋЕТЕ ОНДА ДА
РАДИТЕ?

НИСАМ БАШ
СИГУРНА... АЛ'
ОБЕЉАО ЈЕ
ДА ЋЕ МИ
ПОКАЗАТИ
ЦЕО
ГРАД!

28 ИНСТРУМЕНАТА

ТИМПАНИ

ДОБОШ

БУБАЊ

ЧИНЕЛЕ

САКСОФОН

РОГ

ТРУБА

ТУБА

ДАИРЕ

КОРНЕТ

ТРОМБОН

БЕНЏО

ГИТАРА

ХАРМОНИКА

УСНА ХАРМОНИКА

ЧЕШАЉ

ХАРФА

НА 9. СТРАНИ ЗАБАВНИКА ПОГЛЕДАЈТЕ ИЗЛОЖБУ ИНСТРУМЕНАТА!

ЖИВЕЛА МУЗИКА!

КОНТРАБАС

ВИОЛОНЧЕЛО

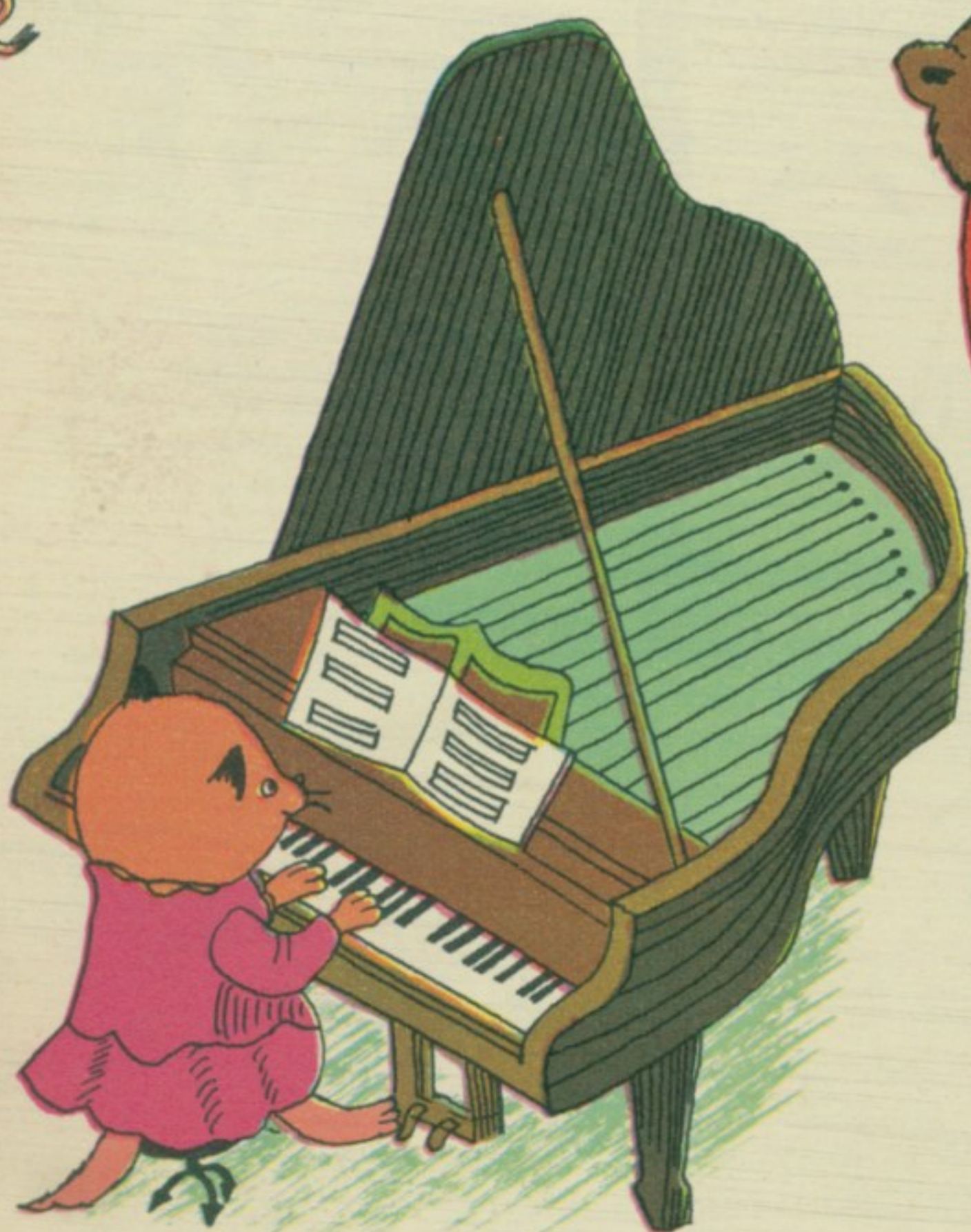
ФАГОТ

ОБОА

КЛАРИНЕТ

КЛАВИР

ВИОЛИНА

ПАЛИЦА

ВИОЛА

ДИРИГЕНТ

ПОДИЈУМ

ФЛАУТА

ИСТРАГА ИНСПЕКТОРА МАРИНА

ТАЈАНСТВЕНИ ИНИЦИЈАЛИ

ВИДИ ПОЗНАТОГ БАНКАРА ТЕА МАРСА...
НИШТА НИЈЕ ДИРАНО, ШЕФЕ! УБИЈЕН ЈЕ У СВОЈОЈ КАНЦЕЛАРИЈИ... БРАНИО СЕ ОГОРЧЕНО... ЛЕКАР ЈЕ КОНСТАТОВАО ДА ЈЕ СМРТ НАСТУПИЛА ОКО 23 ЧАСА...

КО ЈЕ ИМАО РАЗЛОГА ДА МУ ЖЕЛИ СМРТ?
ГОТОВО СВИ КОЈИ ЖИВЕ У ОВОЈ КУЛИ! МАРС ЈЕ БИО БЕ-ЗОБЗИРАН ЧОВЕК!

МРЗЕЛИ СУ ГА ЊЕГОВИ НЕЈАЦИ ХЕНРИ И ОКТАВ... МРЗЕО ГА ЈЕ И ОРТАК ИЗ ЕНГЛЕСКЕ ДОНАЛА О ХЕНАЕРСОН И СЕКРЕТАР РОБЕРТ ТЕЛИЈЕ!
ДА ПОГЛЕДАМО СОБУ, ШАРОНЕ...

ИЗГЛЕДА ДА СЕ ЗАИСТА СТРАШНО БОРИО! УБИЈЕН ЈЕ ОБИМ ГВОЗДЕНИМ ЛЕЊИРОМ?
ДА! МОРА ДА ГА ЈЕ НАПАДАИ ИЗНАДАНЕ ДЕР МАРС ЈЕ БИО КОЛОС ОД ЧОВЕКА!

НИКО НИШТА НИЈЕ ЧУО! КАНЦЕЛАРИЈА ЈЕ УДАЉЕНА ОД СПАВАЈУЋИХ СОБА... А ВРАТА СУ ТАПАЦИРАНА!
ШТА ТО ВИРИ ИСПОД ТЕЛА?

ГЛЕ! БОДЕЖ КОЈИ МАРС НИЈЕ СТИГАО ДА УПОТРЕБИ И КОМАД ПАПИРА...

ФАНТАСТИЧНО! МАРС НИЈЕ ОДМАХ УМРО... ИМАО ЈЕ ТОЛИКО СНАГЕ ДА СЕ ДОВУЧЕ ДО ПИСАЊЕГ СТОЛА, ДА УКАЖЕ НА КРИВЦА И ПАДАЈУЋИ СРУШИ СВЕ НА ПОД...
ИСПИТАЊЕМО СУМЊИВЕ!

НЕКО ОД ВАС ЈЕ КРИВАЦ! ДА ВИДИМО, ХЕНРИ И ОКТАВЕ... ШТА СТЕ РАДИЛИ ОКО 23 ЧАСА?

ЈА САМ ГЛЕДАО ТЕЛЕВИЗИЈУ...
КАО ШТО ВИДИТЕ, ЈА САМ БИО У КРЕВЕТУ!

А ВИ, ТЕЛИЈЕ?
ЈА САМ, КАО И ОБИЧНО, РАДИО ПРЕКОВРЕМЕНО У БИБЛИОТЕЦИ!
У РЕДУ! ОСТАЈЕ НАМ САМО ЈОШ О' ХЕНАЕРСОН!

НИСАМ УБИО МАРСА... НИСАМ СЕ МИЦАО ИЗ СОБЕ... ЧИТАО САМ!

ДОБРО, ШЕФЕ... КО ЈЕ ОНАА...
ДА РАЗМИСЛИМО МАЛО, ШАРОНЕ... МАРСОВА СНАГА ДОВОДИ ДО ЗАКЉУКА КО ЈЕ УБИЦА...
КО ЈЕ УБИЦА, ДРАГИ ЧИТАОЦИ? И ШТА ГА ЈЕ ОДАЛО?

РЕШЕЊЕ НА СТРАНИ 31

„летећа бака“ 77. годишња Марион Харт, недавно је пре летела Атлантик пилотирајући својим спортским авионом

Марион Харт почела је да пилотира у 54. години и досад је имала око 4.500 часова летења.

СССР држи прво место у свету по броју одштампаних књига. Свака четврта књига која се објави је на руском

језику. Совјетске штамарије одштапају око три и по милиона примерака књига у току једног дана!

пре 70 година у Паризу су се појавили први саобраћајци. Одлука је донета кад је полиција констатовала да на

Јелисејским пољима просечно сваког дана прође 20 аутомобила, 42 мотоцикла и 152 бицикла. Ускоро су и друге престонице пошле примером Париза.

у Америци су почели да израђују лажно дрвеће у величини и боји правог и то од специјалне чврсте али савитљиве синтетичке материје. Ово дрвеће „засађиваће“ дуж

друмова с намером да ублажи ударац аутомобила и тако смањи број људских жртава. Они који су видели ово дрвеће кажу да веома личи на право и да усред зиме даје утисак као да је мај.

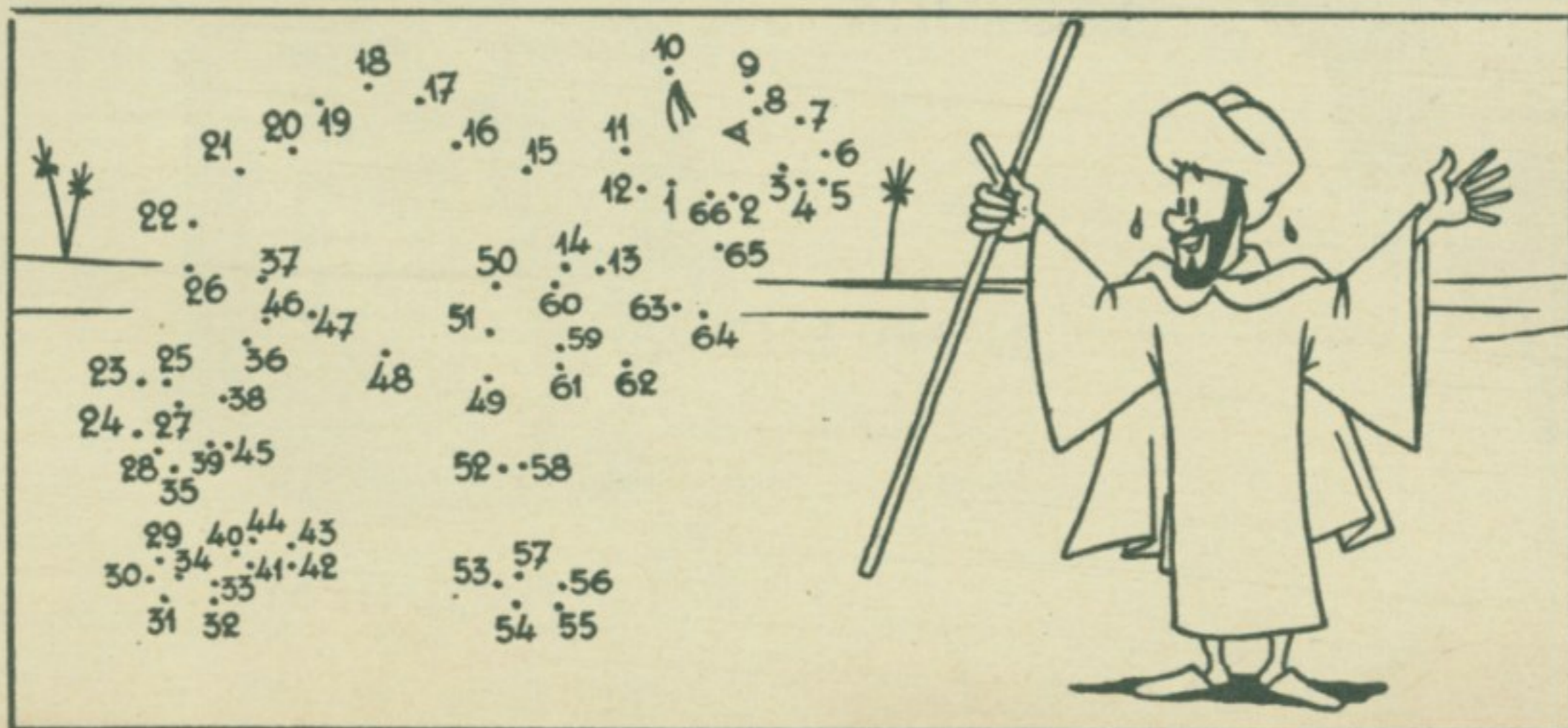
КРОЗ ПУСТИЊУ

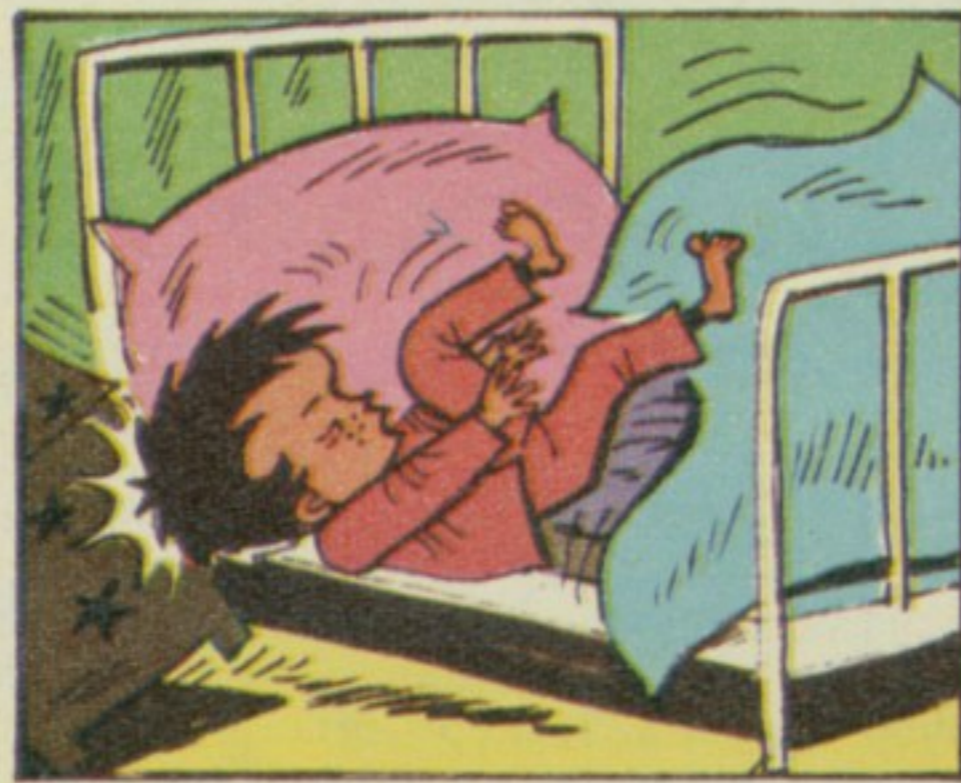
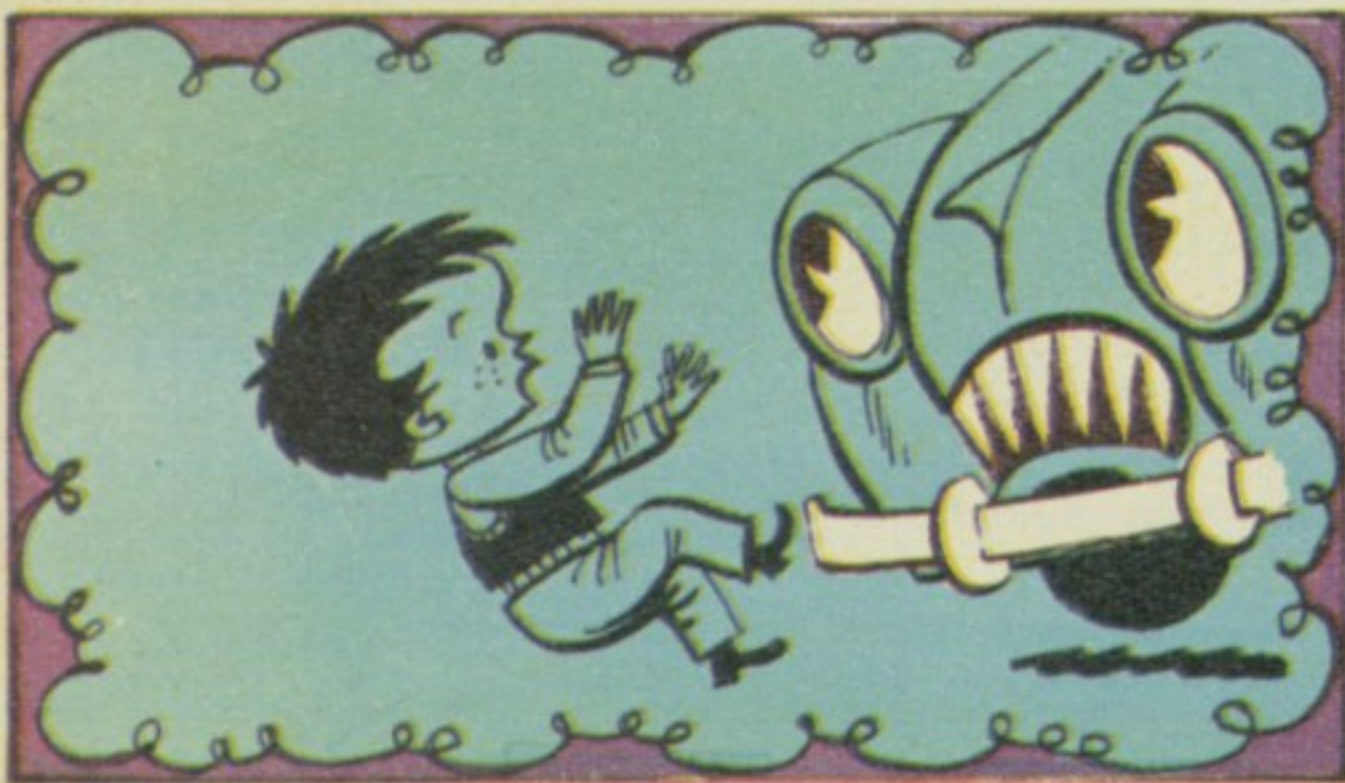
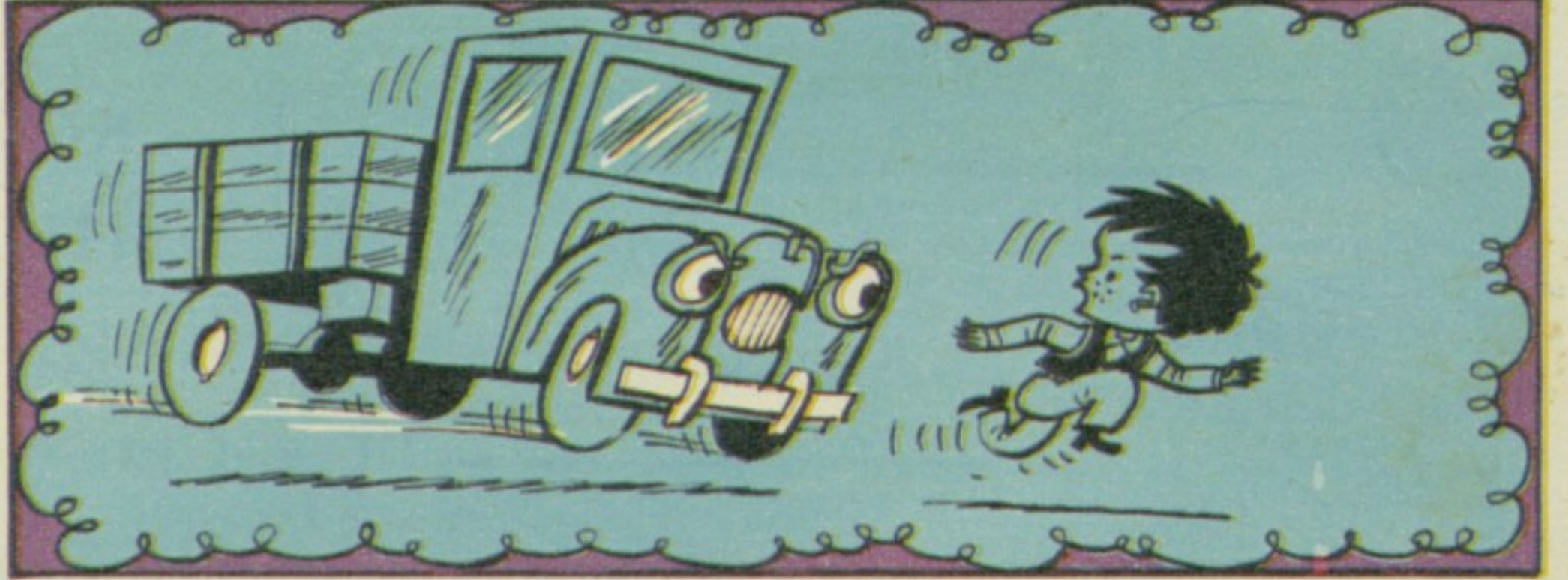
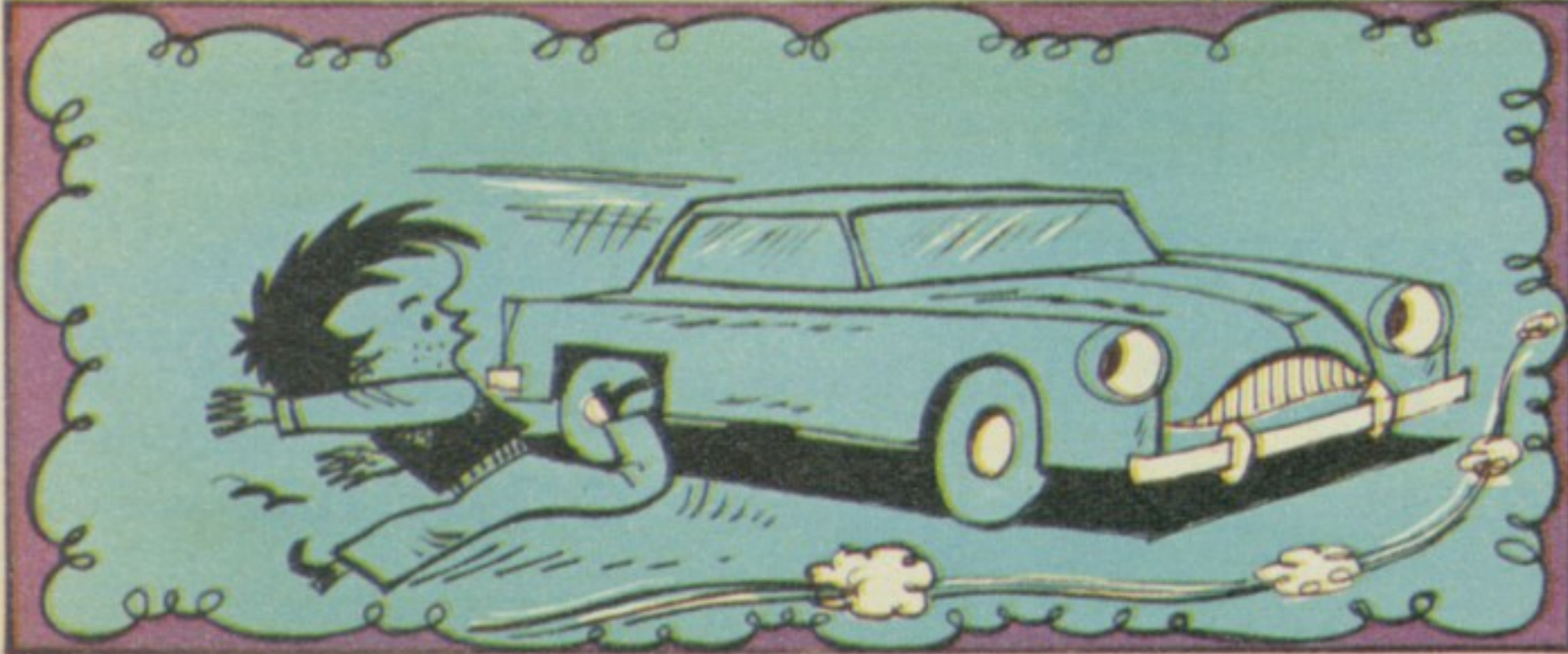
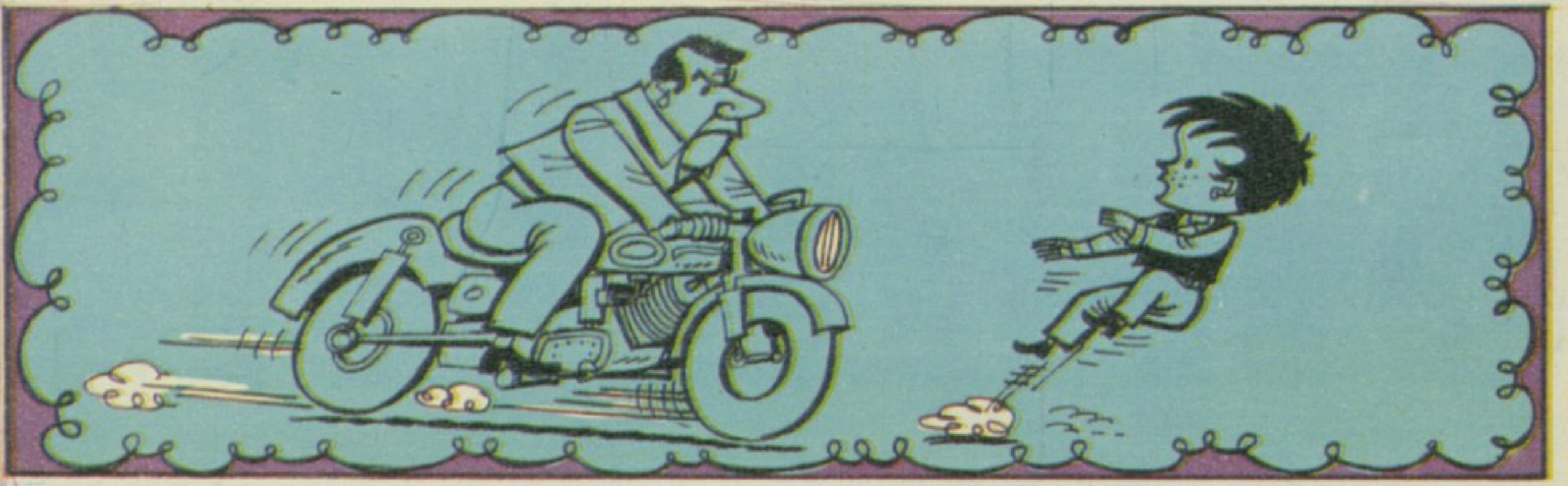
Ахмед је дуго пешачио кроз пустињу. На крају уморан и жедан већ посрћући, угледао је нешто. Не верујући својим уморним очима, помислио је да му се привиђа... Ко?

Ако желите да сазнате шта је видео Ахмед, спојте све тачке на нашем цртежу у бројевима од 1 до 66.

ОДГОВОР:

Видео је камилу.

МОДЕРНИЗУЈЕ СПОРТ

КРАЈ

СТАДА ПУТУЈУ

Аок је у Калифорнији беснела златна грозница, трговци су храну за копаче злата допремали углавном бродовима. Али, сасвим је другачије било с огромним бројем несуђених копача злата који су у непрегледним колонама кренули на Запад. Злата је на површини земље и у коритима река било све мање, рудници су затварани, па десетине хиљада породица, већ далеко на путу према Калифорнији, нису имале куд. Већина је почела да бира погодна места за земљорадњу и ту се настањивала.

Нису у то време насељавани само западни крајеви већ и северни, нарочито око Великих језера. Свим тим

људима је требало хране, много хране и много меса. А меса није било.

У исто време у једној америчкој држави људи нису знали шта да раде с огромним количинама меса. Био је то Тексас.

Коме њрогаји вола

У Тексасу који је некад припадао Мексику, а 1836. године прогласио своју независност и 1845. постао двадесет осма држава САД, предузимљиви Јенки поседовали су огромна стада говеда. На једног становника долазило је по шест говеда! То је било огромно богатство, наравно кад би имали коме да га продају. Али коме?

У самом Тексасу једна дебела крава плаћала се три до пет долара. Тада још није било индустрије, па чак ни железнице, па су Тексашани, да би бар нешто зарадили, клали стоку, а затим кожу, рогове и копита слали у Њујорк, Бостон или Њу Орлеанс, где су већ биле подигнуте фабрике за прераду коже и туткала. Све су то продавали у бесцење, а месо су спаљивали или једноставно закопавали!

Сточари су бесно шкрипали зубима слушајући приче о све гушће настањеном Ис-

току и Западу, где се једно говече плаћало по осамдесет и више долара. Ко зна докле би то тако ишло да сточар Едуард Пипер није дошао на једну смелу помисао за коју у прво време нико од његових суседа није хтео да чује.

Чудан шобар

Али пре но што чујемо необичну идеју мистер Едуарда Пипера, морамо сазнати одакле толика говеда у држави Тексас?

— КО ЋЕ СА МНОМ? — УПИТАО ЈЕ ПИПЕР СВОЈЕ СУСЕДЕ СТОЧАРЕ. АЛИ, НИКО ОД ЊИХ НИЈЕ ИМАО СМЕЛОСТИ ДА КРЕНЕ НА ОПАСАН ПУТ ДУГ ОКО 2.000 КИЛОМЕТАРА. ПИПЕР ЈЕ МОРАО САМ ДА ГОНИ СТАДО ИЗ ТЕКСАСА У ОХАЈО.

Ово питање нас враћа на почетак XV столећа. У лето 1521. године у пристаниште Веракруз упловила је једна шпанска галија. После два месеца бурне пловидбе преко Атлантика, најзад се усидрила у мирној луци. У пристаништу су почели да се окупљају домороци: Индијанци и мелези љубопитљиво су посматрали брод са кога су се чуле одсечне капетанове заповести на енглеском. Највише их је спекало да сазнају да ли је истина да лађа доноси чудан товар, неке необичне живо-

тиње. А галија је заиста довезла седам крава и једног бика.

Кад су краве искрцали са лађе, гледаоци су преплашено узмакли, а затим са сигурне удаљености запањено посматрали ове животиње које су видели први пут у свом животу. Нису баш најлепше изгледале. Биле су гладне и жедне, дуга вожња преполовила је њихову тежину, па су им се видела сва ребра. Те мршаве и само још напола живе животиње које су сада стајале на врелом сунцу, била су прва го-

ЖИВОТ КАУБОЈА БИО ЈЕ ЈЕДНОЛИК И ОПАСАН. НЕДЕЉАМА СЕ НИСУ СВЛАЧИЛИ НИТИ ИЗУВАЛИ ЧИЗМЕ. И ТО СВЕ ЗА 40 ДОЛАРА МЕСЕЧНО.

НА ЗАПАД

ЕДУАРД ПИПЕР, ЧОВЕК КОЈИ СЕ ПРВИ УСУДИО ДА ПОТЕРА ОГРОМНО СТАДО У ОХАЈО, УДАЉЕН 1920 КИЛОМЕТАРА ОД ТЕКСАСА.

веда на америчком континенту.

Двадесетак година касније, 1540. шпански племић де Корнадо у близини Веракруза припремао је велику експедицију која је требала да открије Циболи, богате златне градове из прича. По легенди, не само да су куће у њима биле од злата, већ су чак и улице биле поплочане златним коцкама. Причало се још и то да се на њиховим улицама налази драгог камења толико колико има прашине на шпанским друмовима. Овај племић је чуо да се ти градови налазе негде на северу и то му је било доста.

Први стампедо

Средином лета 1540. године де Корнадо је кренуо у неизвесност. Пратило га је 40 наоружаних коњаника и 25 товарних коња. Поред тога, експедиција је као резерву хране повела и 300 дебелих говеда, потомака оних осам андалузијских говеда искрцаних у Веракрузу, која су се у међувремену размножила на хиљаде.

Терала их је група астешких робова. Ови Астеци би-

ли су први каубоји или вакероси, како Шпанци називају каубоје.

Недељама и недељама је Корнадо путовао на север, преко негостољубивих мексичких висоравни према Те-

ксасу. Златне градове није нашао, али није одустајао. А онда је једне вечери дошло до несреће и Америка је видела први стампедо.

Стадо је мирно пасло када су наједном небо прекрили претећи облаци. После неколико минута на експедицију је налетела страшна олуја. Муње су парале небо, грмело је као да је дошао смак света. Сујеверни Шпанци почели су да се крсте дозивајући у помоћ свету Барбару. Али, она их није чула. Град, велики као кокошије јаје, почео је да удара по земљи, леђима и главама преплашене стоке, која се тискала у гомили. А онда су говеда изненада дигла репове и као лавина појурила према северу. Био је то први стампедо на америчком континенту. Касније ће још много пута копита стада које јури као подивљала лавина тутњати по америчкој земљи.

Следећих дана је Корнадовим вакеросима пошло за руком да прикупе део побеглог стада, али већина говеда се заувек изгубила и та су говеда подивљала у слободи. Шта се после тога догодило са Корнадом, није познато. Сигурно је једно: никад није нашао златне градове. Међутим, шта се догодило са побеглим стадом добро је познато.

Пијер је кренуо сам

Три стотине година после првог стампеда број говеда у Тексасу процењен је на

приближно пет милиона. Предузимљиви Јенки још су само повећали овај број и сада су трљали главу размишљајући шта да ураде да стоку не би продавали у бесцење или је клали само ради коже, папака и рогова од чега, опет, нису имали готово никакве користи.

Није зато никакво чудо што је сточар Едуард Пипер дуго лупао главу око питања како да боље прода своју стоку. Све чешћи гласови да се на Западу и Истоку једно говече продаје по осамдесет и више долара, навели су га да дође до једне заиста смеле идеје. Сазвао је све своје суседе сточаре на договор и кад су се окупили у његовој пространој гостинској соби дао је знак да желти да говори. Рекао је кратко и јасно:

— Ми овде просто не знамо шта да радимо са толиким говедима. Продајемо их будзашто и сигурно је да ћемо, раније или касније, сви пропасти. Међутим, постоје крајеви у којима је стока и по двадесет и више пута скупља но овде. Значи, треба стоку отерати тамо и продати је добро.

— А где су та подручја? — упитао је један сусед.

— У Калифорнији армија копача злата, чији су џепови пуни златне прашине, плаћа фантастичне цене за месо. Ето жељеног тржишта за нашу стоку.

— А колико је Калифорнија удаљена одавде? — упитао је мало иронично други.

— Хиљаду и пет стотина миља — мирно је одговорио Пипер.

— И ви се надате да ћете живу стоку дотерати у Калифорнију? — подсмешљиво је питао један богати сточар.

— Сигуран сам у то — рекао је мирно Пипер. — И не само да сам сигуран, већ ћу то и спровести у дело. Не желим више да овде умирем и пропадам полако.

— Али то је немогуће — сумњичаво су тврдили други.

— Нешто се мора ризиковати — рекао је одлучно Пипер. — Ко ће са мном?

Али, нико се није јавио. Нико није имао храбрости. Тако је Пипер остао сам. Међутим, он је био одлучан човек и решио се да без ичиге помоћи оствари своју замисао. Прво ће покушати да стадо од хиљаду грла отера у Охајо који је био удаљен „само“ 1900 километара!

Недеље пуне патњи, мука и брига остале су за њим и он је сада примио много хиљада долара као награду за свој труд и ризик. Његов подухват послужио је за пример осталима. Едуард Пипер више није био једини човек који је стадо од хиљаду до две хиљаде говеда слао на далеки пут на Запад или североисток. Многи сточари пошли су његовим примером. Прво појединци, а затим и удружени, слали су сточари све већа стада на Запад. Десетине хиљада копита дизало је облаке прашине који су се видели и са даљине од неколико километара.

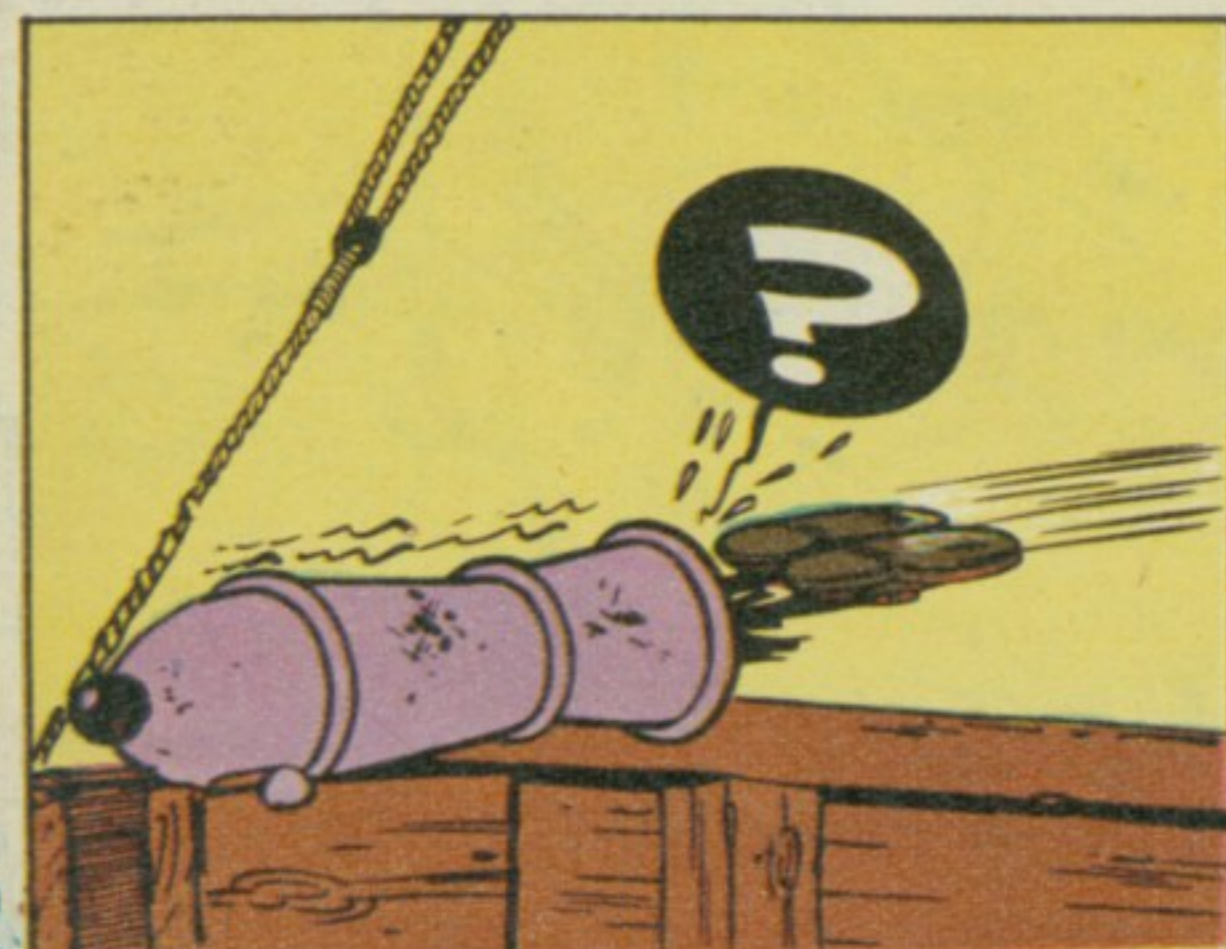
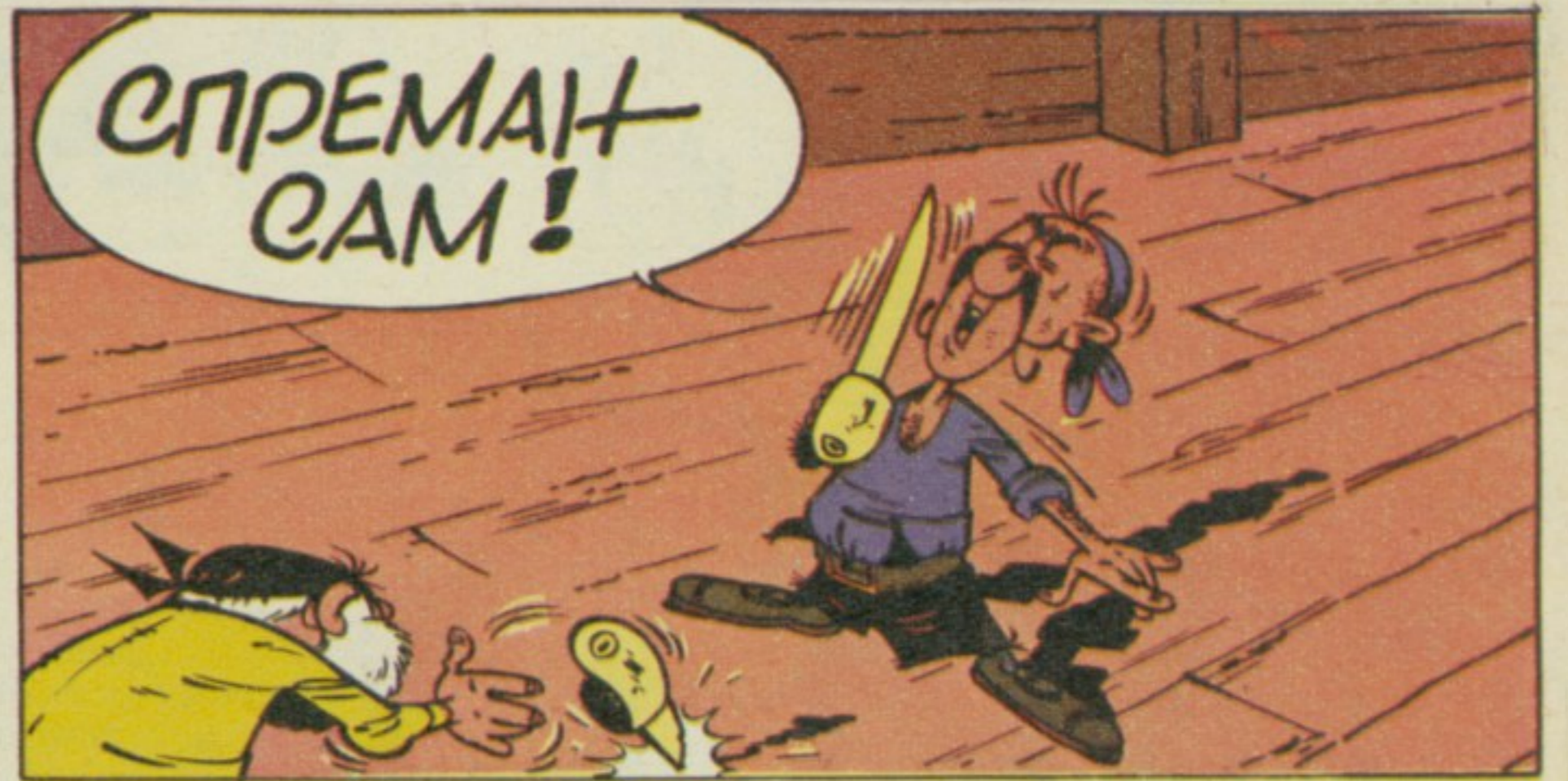
Али сва ова стада морао је неко гонити. Тај посао је захтевао спретне и чврсте људе и тако је настао нов позив, позив каубоја.

В. И.

ГОНИЧИ СТАДА СРЕТАЛИ СУ СЕ НА СВОМ ДУГОМ ПУТУ С МНОГООБРОЈНИМ ОПАСНОСТИМА: НАПАДАЛИ СУ ИХ ВУКОВИ, ЗМИЈЕ, КРАДЉИВЦИ СТОКЕ.

ЦРНЕ ЗАСТАВЕ

УЗАЛУД ЈЕ СТАРИ ЦИТСМАН ОДВРАЋАО МЛАДИЋЕ ОД КУПАЊА У ЈЕЗЕРУ!

На језеру Окихото у Југозападној Африци збио се пре дванест година догађај који Георг Мелцер и Ерик Јарвис неће заборавити док су живи.

Били су самоуверени двадесетогодишњаци, одлични спортисти, жељни необичних авантура. Често су слушали помало тајанствене приче о оближњем језеру Окихото на којем је, како се тврдило, настрадало неколико смелих пливача. Али, то их је више мамило него плашило. Одлучили су да „освоје“ језеро.

И тог врелог летњег јутра кад су кренули на језеро мештанин стари Цитсман покушао је да их одврати. Причао им је о неком необичном вртлогу на средини језера који се на површини воде ни по чему није могао приметити.

Ерик Јарвис га је у шали запитао:

— Да се, можда, чувено чудовиште из Лох Неса није преселило овамо?

То је чичу мало наљутило, али их је ипак испратио до њиховог старог аутомобила којим су кренули према језеру.

Георгов крик

Језеро је било дивно. Свежина његове мирне зеленкасте воде неодољиво је мамила. Георг Мелцер, који је међу друговима важио као прави пливачки шампион, одлучио је да заплива. Неколико минута касније он је већ уживао у топлој и пријатној језерској води грабећи снажним замасима према средини. Ерик, који је мало спорје пливао ишао је за њим.

У једном тренуку Георг се окренуо да види да ли га Ерик прати. Истовремено, осетио је како га нешто вуче у дубину језера. Имао је само толико времена да страховито крикне. Нестао је са површине. На месту где се само тренутак раније видела његова глава, сад су се ширили концентрични кругови.

— Георг... Георг... — викао је Ерик! — Где си?

Чинило му се да је то шала и да ће његов друг убрзо изронити на другом месту. Али, тада је осетио да и њега нешто вуче.

Ерик је сместа почео да млатара рукама, да се батрга и плива уназад. Најзад се с муком отргао од вртлога и заграбио према обали.

Изненађење

За тренутак је натерао себе да се смири и смисли шта да уради. У колима се налазила опрема за роњење и он потрча да је извади. Морао је да покуша да пронађе друга. Брзо је на леђа причврстио боцу с кисеоником, ставио заштитну маску, извукао дугачко уже и један његов крај везао за дрво. Друго, резервно уже, оставио је крај дрвета. Затим је, стежући зубе, поново запливао према оном страшном месту. Ставио је маску на лице, отворио вентил на боци с кисеоником и осетио како га вртлог вуче. Пустио је да га вода носи: учинило му се као да се, правећи мале концентричне кругове, спушта брзим лифтом. Дугачке стабљике водених биљака и алги ударале су га по лицу и раменима.

Одједном осети бол у леђима као да га је шиљак неке стене запарао. Потмули ударац у бок... Као да га је неко бадио на неки нераван зид. Тада се догодило нешто невероватно: **глава му није више у води!** Изненађен овим чудом он диже руку и опипа неку стену. Био је мрак али он осети да између воде и те стене изнад њега има шедезетак сантиметара слободног простора. Нема сумње, налазио се у некој подводној пећини у коју га је струја одвукла. Али, како је могуће да је у подводној пећини остао тај слободни међупростор испуњен ваздухом? Сигурно се ваздух „заробљен“ у подводној пећини, ко зна кад и како, задржао ту због огромног притиска водене масе која му није дозвољавала да избије на површину.

Ерик је запливао ка задњем делу шпиле и осетио да је ту вода плића. Одједном напипа рукама нешто. Стресе се, али наставио је да пипа и ускоро осети да је то тело његовог пријатеља. Грозничаво је руком тражио његову главу и... с опромним олакшањем утврдио да му је лице изнад воде. Затим му је напипао руку и потражио пулс. Био је слаб, али је још ударао. Значи да је Георг још жив.

Ерик повуче свог пријатеља ка месту које је било још плиће, скиде своју маску и навуче је на лице онесвешћеног Георга. Тек тада је осетио како је у пећини ваздух зрео и неиздрж-

У ПОДВОДНОЈ ПЕЋИНИ

На месџу иде је малочас вирила Георгова глава, сад су се ширили концентрични кругови

љиво загушљив. Али, то је ипак био ваздух.

Ускоро осети како Георг почиње дубље да дише, а после два-три минута дошао је свести.

Операција спасавања

Ерик је знао да сад све зависи од тога како ће његов друг Георг схватити положај у којем су се нашли. Зато покуша да му мирним гласом који је необично одзвањао овде где никад раније никаквог звука није могло бити, објасни своју намеру.

— Имали смо срећу, живи смо. Водена струја увукла нас је у пећину. Сад треба да покушамо да изиђемо на површину. Имамо само једну маску. Прво поћи ти, а после врати маску мени. Ту је и уже које сам ја горе везао за стабло! Други крај му је везан око мог струка

Можеш се извући једино држећи се тог ужета. Чим испливаш, одвежи онај други крај ужета што је везан за дрво и чврсто га вежи око апарата с кисеоником. По ред дрвета наћи ћеш још једно уже. И њега причврсти око апарата а други му крај добро обавиј око стабла и вежи у чвор. Кад будеш готов, дај ми знак затресавши уже. Тако ћу знати да могу да почнем да привлачим апарат.

Георг промрмља да је разумео и пусти да му Ерик причврсти боцу кисеоника на леђа. Ерик га затим снажно одгурну и он крену ка површини.

Иако није знао на којој је дубини, Ерик је израчунао да ће морати да чека бар де сетак минута док ужетом добије знак. Да ли ће издржати у овом паклу а да се не онесвести? Гушило га је, али он је покушао да броји

како би контролисао да ли је свестан. Напрегао је сву своју вољу.

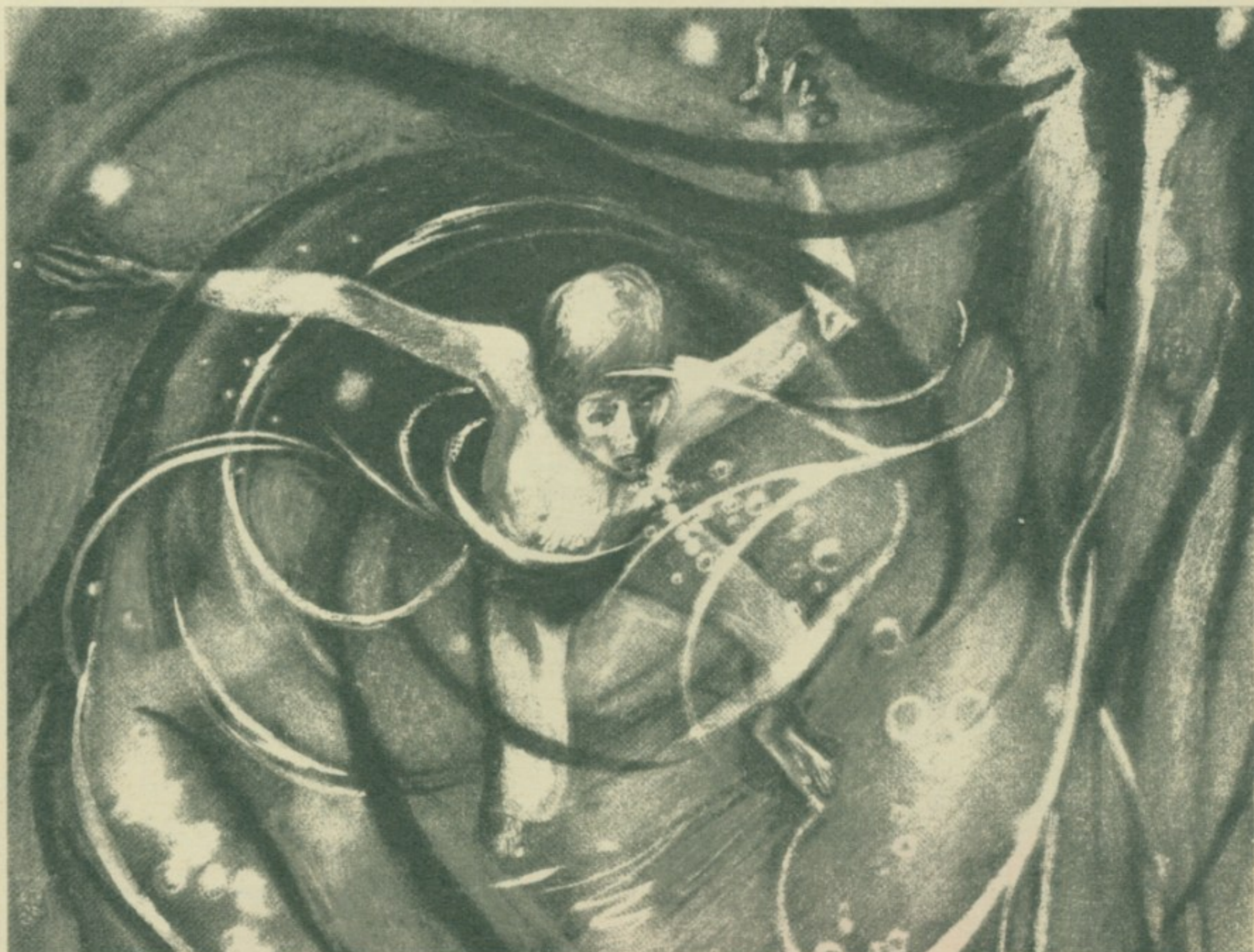
Учинило му се да је вечност прошла. У грудима му се накупило толико смрада да би повраћао.

Наједном, уже се затресе. Георг је успео. То му за тренутак поврати снагу. Протекло је још пет минута док су његови прсти најзад напипали на ужету апарат за дисање.

С маском на лицу и боцом на леђима, ускоро се нашао поново у вртлогу. Вртлог га је вукао надоле али, придржавајући се ужета, полако је напредовао. Притисак воде постајао је све мањи. Био је близу површине.

Кад му је глава најзад изронила из воде, знао је да је најзад спасен.

Касније су измерили уже и установили да су у подводном загрљају смрти били на дубини од 25 метара. С. М.

ЕРИКУ ЈАРВИСУ СЕ УЧИНИЛО КАО ДА СЕ СПУШТА БРЗИМ ЛИФТОМ.

НА ПУТУ СА ДАЛЕКОГ ИСТОКА ЏОНИ ЈЕ ПРОМЕНИО НЕКОЛИКО АВИОНА И ДОЖИВЕО СУСРЕТЕ С МНОГИМ ЗАНИМЉИВИМ И НЕОБИЧНИМ ЉУДИМА... НАЈЗАД СЕ НАШАО НАДОМАК ЦИЉУ...

РАДУЈЕ МЕ ШТО САМ НА ПОСЛЕДЊОЈ ЕТАПИ ПУТА ИМАО ТАКО СИМПАТИЧНУ САПУТНИЦУ...

И ЖАО МИ ЈЕ ШТО ЈЕ ПУТОВАЊУ КРАЈ! ВЕЋ СМО НАД ЕГИПТОМ!

У ЕГИПТУ... НА МЕСТУ ГДЕ СЕ ДИЖЕ СТАРИ ХРАМ АБУ СИМБЕЛ...

ЕФЕНДИ СТАРК! УВЕК ЋЕМО СЕ СЕЋАТИ СВИХ ВАС КОЈИ СТЕ ДОШЛИ ИЗ ЧИТАВОГ СВЕТА ДА НАМ ПОМОГНЕТЕ У ОВОМ ЏИНОВЕСКОМ ПОДУХВАТУ!

ДУЖНОСТ ЧИТАВОГ ЧОВЕЧАНСТВА ДА СПАСЕ ИСТОРИЈСКО БЛАГО КОЈЕ БИ ИНАЧЕ ПОТОПИЛА ВОДА ЈЕЗЕРА СТВОРЕНОГ АСУАНСКОМ БРАНОМ!

БИЛА ЈЕ ТО

АБУ СИМБЕЛ... ДРАГОЦЕН СПОМЕНИК СТАРОГ ЕГИПТА!

НИЈЕ БИЛО ЛАКО ИСЕЋИ ГА НА КОМАДЕ А ЗАТИМ ГА...

... ПОДИЋИ НА ВРХ СТЕНЕ И ПОНОВО СКЛОПИТИ...

... ДА, ЕФЕНДИ СТАРК! БИО ЈЕ ТО ПЛЕМЕНИТ ПОДУХВАТ! ЧОВЕЧАНСТВО ЋЕ ВАМ БИТИ ЗАХВАЛНО!

БАШ ЈЕ МЕНИ СТАЛО ДО ЗАХВАЛНОСТИ! ГОДИНАМА САМ РАДИО НА ВРЕЛОМ СУЊУ ЗА БЕДНУ ИНЖЕЊЕРСКУ ПЛАТУ...

"... СВЕ ДО ОНОГ НЕЗАБОРАВНОГ ДАНА КАДА СУ КАМЕНОРЕСЦИ ОДВОЈИЛИ ОНУ ЏИНОВЕСКУ ГЛАВУ И КАД САМ УГЛЕДАО..."

" МАЛУ ШУПЉИНУ И У ЊОЈ СВИТАК ПАПИРУСА. УСПЕО САМ ДА ГА УЗЕМ А ДА ТО НИКО НЕ ВИДИ."

" ПАПИРУС МИ ЈЕ ОТКРИО ТАЈНУ ПРАВОГ БЛАГА АБУ СИМБЕЛА... ТАЈНА ГРОБНИЦА СКРИВЕНА У СТЕНИ ИЗА ХРАМА! И ТО БЛАГО ЋЕ БИТИ МОЈЕ!"

БРЗО ОТВОРИТЕ ВРАТА КОМОРЕ ДА ОНИ УБУ У БРОД!

ПОЛ ЈЕ У ПОСЛЕДЊЕМ ТРЕНУТКУ СПАСАО НАУЧНИКА...

МОГАО БИХ ДА ВАС СТРПАМ У ЗАТВОР КАД СЕ ВРАТИМО НА ЗЕМЉУ, КАРЛОСОНЕ! ЗБОГ ВАС СМО...

МОРАМО ОДАВДЕ... ШТО ПРЕ!

АЛИ НЕМАМО РАДИО-ВЕЗУ СА НУЛА X, БРЕДЕ!

ШТА ЋЕ БИТИ АКО НЕ СТИРНЕМО НА ВРЕМЕ?

ЗНА СЕ: 12 ЧАСОВА БЕЗ ИКАКВИХ ВЕСТИ ОД НАС И НУЛА X СЕ ВРАГА НА ЗЕМЉУ!

ЗА ТО ВРЕМЕ, У ОРБИТИ ИЗНАД ЦРВЕНЕ ПЛАНЕТЕ...

КОСМОДРОМ ЗОВЕ НУЛА X! ИМА ЛИ ВЕСТИ ОД МОДУЛА?

НЕ! ВЕЈ ЈЕ ПРОШЛО 9 ЧАСОВА И НИШТА!

ЗНАМ ДА ЋЕ БИТИ ТЕШКО, АЛИ ПО ИСТЕКУ 12 ЧАСОВА МОРАТЕ КРЕНУТИ НАЗАД!

РАЗУМЕМ...

ЧАСОВИ КАО ДА СУ ЛЕТЕЛИ... НАВИГАТОР СЕ БОРИО СА САВЕШЉУ...

СПУСТИО БИХ СЕ НА МАРС АЛИ НЕМАМ ГОРИВА ЗА УЗЛЕТАЊЕ... И НЕ ЗНАМ...

ДВАНАЕСТИ ЧАС И...

ЗЕМЉА ЗОВЕ НУЛА X! УПАЛИТЕ РАКЕТНЕ МОТОРЕ И КРЕНИТЕ!

ДА! РАЗУМЕМ!

КОНТРОЛНЕ СИЈАЛИЦЕ СУ ЗАСВЕТЛЕЛЕ...

ЗАШТО ЈЕ МОРАЛО ТАКО ДА СЕ ЗАВРШИ? ПОЛ... И ОСТАЛИ МОМЦИ МОРА ДА СУ НАСТРАДАЛИ... АЛИ ЗБОГ ЧЕГА?

НА МАРСУ...

ОВДЕ ЋЕМО СЕ ЗАУСТАВИТИ ДА ОПРАВИМО АНТЕНУ!

ДА! ПОЛЕ! ВРЕМЕ ЈЕ ИСТЕКЛО! АКО СЕ НАВИГАТОР ДРЖИ НАРЕЂЕЊА...

НАУЊЕМ БРОДУ: ВЕЗА У ПОСЛЕДЊЕМ ТРЕНУТКУ!

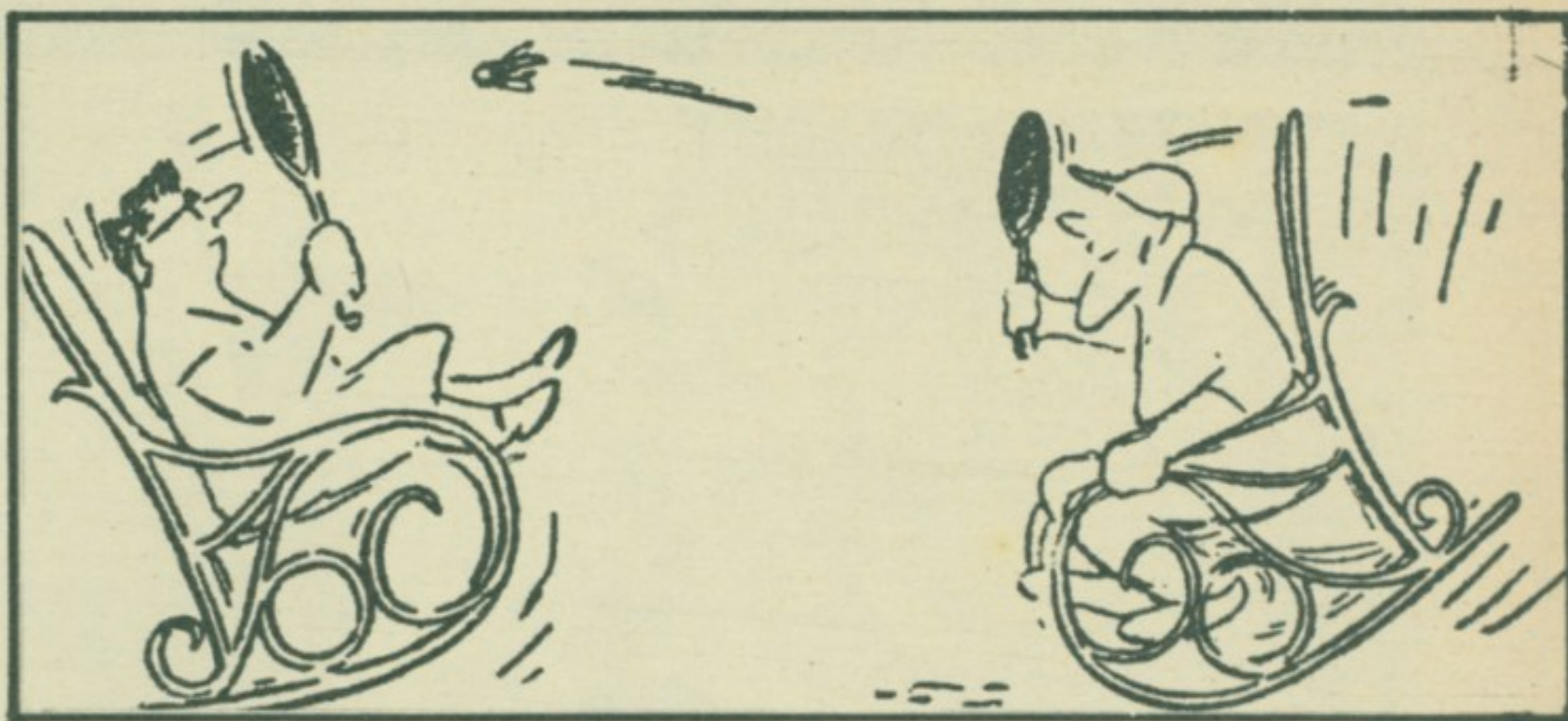
ПОШАЉИТЕ ПРВУ РАТУ И ДОБИЋЕТЕ ИНСТРУМЕНТ!

Ево како се купују музички инструменти изложени на 9. страни ЗАБАВНИКА:

1. Попуните наруџбеницу и пошаљите је **ПОЛИТИКИНОМ ЗАБАВНИКУ**, Београд, Македонска 29.
2. Од **МУЗИЧКОГ МАГАЗИНА „ПРОСВЕТЕ“** добићете једну уплатницу ако купујете за готово, односно 6 уплатница ако купујете на отплату у 6 једнаких месечних рата.
3. Инструмент ћете добити по уплати прве рате ако купујете на отплату, односно по уплати целе суме ако купујете за готово.

4. Ако исцрпи расположиву количину инструмената који сте наручили, **МУЗИЧКИ МАГАЗИН „ПРОСВЕТЕ“** обавестиће вас о томе и понудиће вам исти инструмент друге **МАРКЕ**.
5. Наручиоци из Београда и околине који желе да искористе ову наруџбеницу могу с њом лично купити инструмент који желе у **МУЗИЧКОМ МАГАЗИНУ** (Београд, Теразије 12).
6. Ко купује за готово добија попуст (види разлике у ценама!).
7. У свим ценама урачунати су трошкови отпреме.

***** ХУМОР *****

БЕЗ РГЧИ

— Продали смо ауто, па мој муж сад учи да хода.

— Устајте, децо! Време је за школу!

ПОЛИТИКИНИ
ЗАБАВНИК

НАРУЏБЕНИЦА

Овим неспозиво купујем од **МУЗИЧКОГ МАГАЗИНА „ПРОСВЕТЕ“** Београд, инструмент означен у „**Политикином забавнику**“ под бројем _____, а по цени од ст. дин. _____. Наведени износ уплатићу у готову или у 6 једнаких месечних рата (непотребно прецртати).

НАРУЧИЛАЦ: _____
(Име, очево име и презиме)

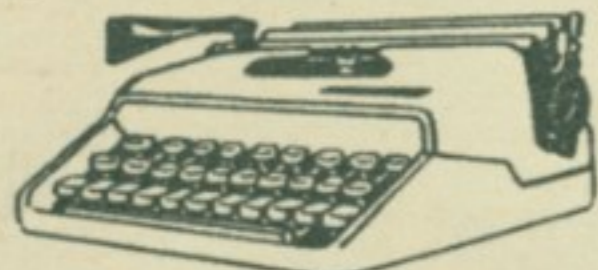
АДРЕСА: _____
(Место, улица и број)

М. П. _____
(сверавна привредна организација где је наручилац запсслен. Земљорадници и занатлије прилажу пореске уверење, пензионери последњи исечак исплате пензије)

Изрежи, залепи на дописницу и пошаљи **ЗАБАВНИКУ**, Београд Македонска 29.

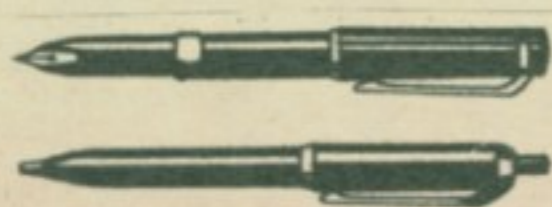
НАГРАДЕ ЗА ВЕЧИТИ СПОМЕНАР

Издавачко-штампарско предузеће **САВРЕМЕНА АДМИНИСТРАЦИЈА** из Београда, Кнез Михаилова бр. 6 овим обавештава 795 читалаца **ПОЛИТИКИНОГ ЗАБАВНИКА** који су преко овог листа наручили **ВЕЧИТИ СПОМЕНАР ЈА**... да је комисијски обављено извлачење награда, као што је обећано. Узето је свих 795 поруџбеница и на срећу су извучене награде:

Писаћу машину **ТОПС М2** добио је **МИЛОРАД ЂУРЂЕВИЋ**, Сланце — Београд з. п. 38;

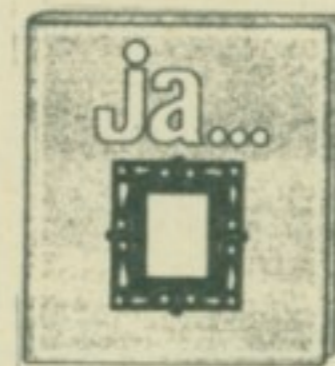
Писаћу машину **ТОПС М2** добио је **ЉУБОМИР СТЕВАНОВИЋ**, Београд, Симе Милошевића 33;

Гарнитуру оловка и налив-перо **МОНБЛАН** добио је **РАДОВАН МИ**

ЛЕНКОВИЋ, Нови Београд, Омладинских бригада 74;

Гарнитуру оловка и налив-перо **МОНБЛАН** добио је **БОРЂЕ РАДАНОВИЋ**, Нови Сад, Л. Нанчића „НИЗ“ улаз IV, ст. 61.

Читаоци **Забавника** који нису стигли да учествују у наградном конкурсима могу и даље да поруче књигу **ЈА** (вечити споменар) по цени од **2.700 ст. дин.** (уместо 3.000 ст. дин.) од **САВРЕМЕНЕ АДМИНИСТРАЦИЈЕ** — Београд, Кнез Михаилова 6.

Овог пута нема наградног конкурса, али књига **ЈА** је сама по себи најлепша награда.

ПОРУЏБЕНИЦА

Овим наручујем књигу **ЈА** по цени од 2.700 ст. динара. Књигу ћу платити поштом кад ми је донесе (поузећем).

_____ (Име и презиме наручиоца)

_____ (Место, улица и број)

Изрежи и залепи на дописницу и пошаљи на адресу: **САВРЕМЕНА АДМИНИСТРАЦИЈА**,

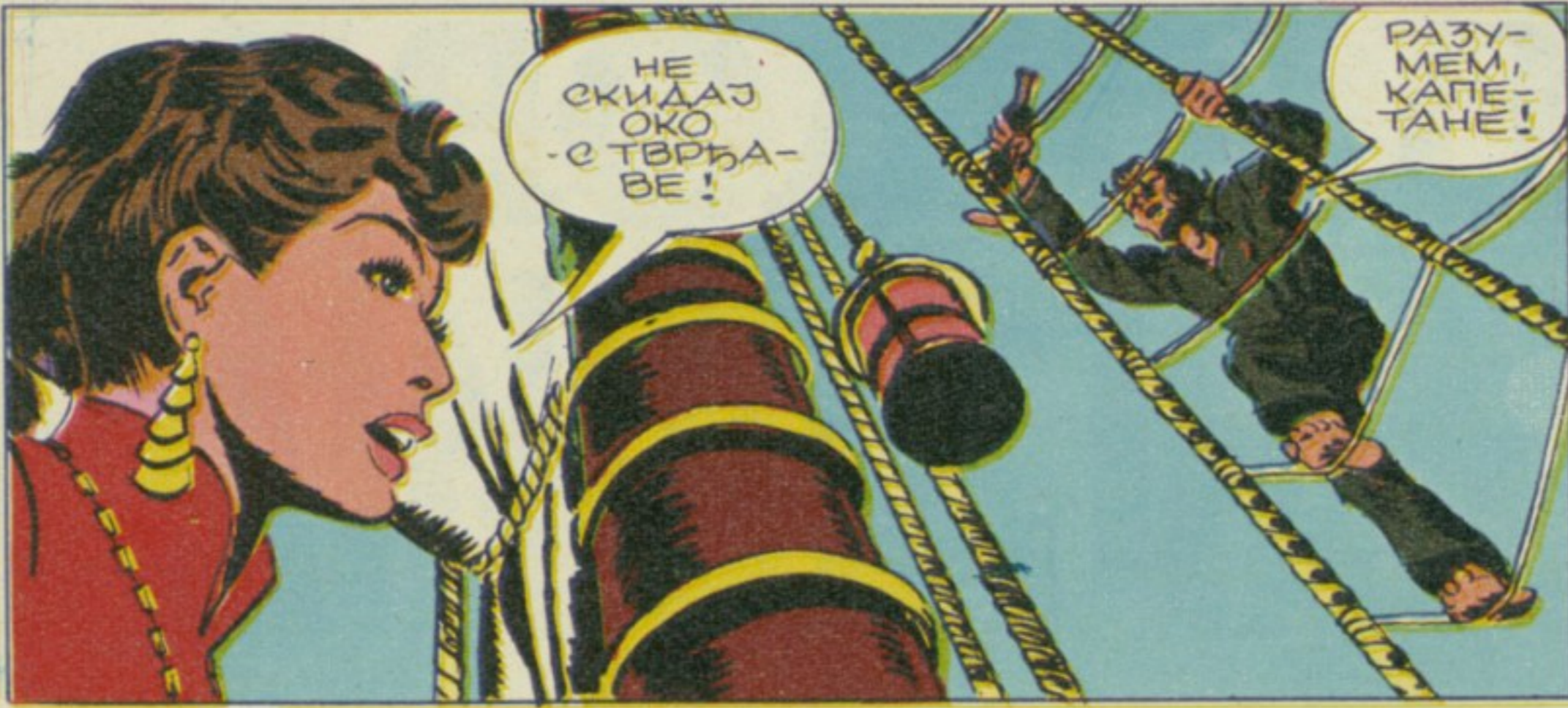
ЈЕДНА АЛИ ВРЕДНА

НЕ СЕЦИ ДРВО АКО НИСИ ОБРАО ПЛОДОВЕ

(Пословица афричког народа Банту)

Београд, Кнез Михаилова 6.

КАПЕТАН Кејт

НЕ СКИДАЈ ОКО С ТВРЂАВЕ!

РАЗУ-МЕМ, КАПЕТАНЕ!

ВЕРУЈЕМ ДА ЋЕМО УБРЗО ОТКРИТИ ШТА НАМЕРАВАЈУ!

КРИЦ ЈЕ УСПЕО ДА ПОБЕГНЕ С БРОДА И СТИГНЕ НА ОБАЛУ...

ЗАШТО ТА ЖЕНА ПРИЛАЗИ ОБАЛИ СА СВОЈИМ БРОДОМ? ЊЕНИ ТОПОВИ СУ БЕСКОРИСНИ... САВ ЊЕН БАРУТ У НАШИМ ЈЕ РУКАМА!

НЕ БАШ САВ! УСПЕЛА ЈЕ ДА ПОВРАТИ ЈЕДНО БУРЕ... ВИДЕО САМ РОЂЕНИМ ОЧИМА... ДОВОЉНО ДА РАЗОРИ ТВОЈЕ УТВРЂЕЊЕ!

УПОЗОРИО СИ МЕ... ИАКО САМ ТИ ЈА ПОДВАЛИО!

БОЈЕ ДА САМ С ТОБОМ У ОРТАКЛУКУ НО ДА МЕ ТА ЂАВОЉА ЖЕНА СТРПА У ЗАТВОР! СКЛОНИЋЕМО СЕ ОДАВДЕ... ПРЕ НО ШТО ПРИПУЏА ИЗ ТОПА!

ПУСТИЋЕМО ЈЕ ДА УТРОШИ БАРУТ... А ОНДА ЋЕМО МИ У ПРОТИВНАПАД!

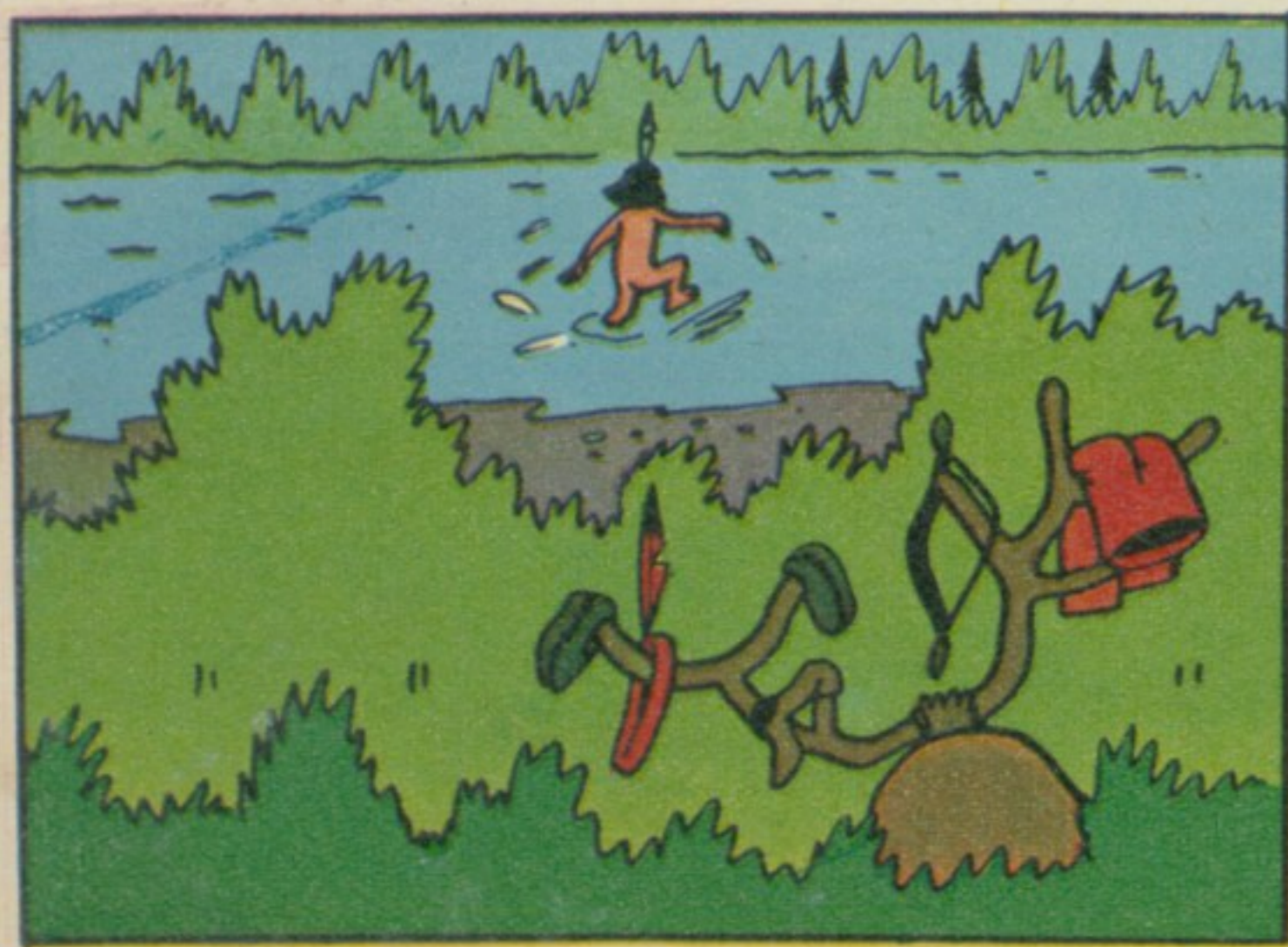

КАПЕТАНЕ! ОНИ... НАПУШТАЈУ УТВРЂЕЊЕ И СКЛАЊАЈУ СЕ У ШУМУ!

ЧИЖ ПОГОДИ

Моца и Јоца вас питају: Који је од ових шешира највиши? Најкраћи? Има најшири обод и најшиљатији врх? ОДГОВОР: Највиши шешир је број 4; нај- краћи бр. 3; најшиљатији бр. 6 и најшири обод има број 1.

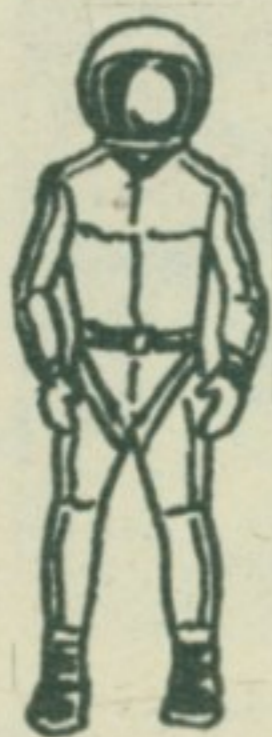

ПАБЛОВА МАЈСТОРИЈА

МАТ ХЕРБЕРГ

— КАД СЕ БУДУ ВРАТИЛИ,
БИЋЕ ТО КРАЈ ЧОВЕЧАН-
СТВА — УЗВИКНУ ГОРКО
ЛОПЕЗ. — АЛИ ОНИ СЕ
НЕЋЕ ВРАТИТИ — ОДГ-
ВОРИ МИРНО ПАБЛО

ФАНТАСТИЧНА ПРИЧА

Кад је стари Лопез дошао до врха брежуљка, погледао у даљину и видео велику машину и бића која су врвела око ње, осетио је страховиту мучнину, али је ипак решио да сиће иако су га сељани одговарали.

— Неко мора — рекао је. Кад се приближио чудној справи, бића око ње престадоше с послом и почеше да га посматрају.

— Ко сте ви? — упита Лопез хладна срца.

Није било никаквог одговора. — Одакле долазите? — продужи мудри старац замишљајући сва мора и континенте, све планете и галаксије, читав свемир.

Одједном, мисао му се створи у глави иако ниједно од бића није проговорило и он сазнаде одговор:

— Не „одакле“, већ „од када“.

— Од када? — упита Лопез.

— Од јуче — дође мисао.

— Не разумем — одговори старац.

— Ви живите у свету простора, у разним местима свемира. Крећући се простором ви савлађујете време. Ми живимо у свету времена и крећемо се временом да бисмо савладали простор.

— Не разумем — промрмља збуњено Лопез.

— Није важно — створи се мисао у старчевој глави. — Ваше јуче и наше данас налазе се једно преко пута другог. Наша летелица прошла је кроз зид који их дели и теоријски би требало да се креће вашим свемиром, али то није случај и сад не можемо да узлетимо.

— Пабло би вероватно могао да је поправи — рече старац.

— Ко је Пабло? — „упиташе“ бића.

МЕХАНИЧАР ПАБЛО

Лопез им саопшти да у његовом малом, забаченом мексичком селу иза брда живи младић Пабло који уме да поправи сваку машину, од сата до аутомобила, без обзира колико она била једноставна или сложена.

— Само кажите Паблу како би машина требало да ради и он ће је поправити — рече старац.

— Ако ми који смо измислили и конструисали летелицу не можемо да је оспособимо како би могао тај Пабло?

— Да ли цвет познаје природне законе по којима расте? Па ипак расте. Исто је и са Паблом — мирно узврати Лопез.

— Онда га доведи! — „зачу“ старац наређење и мало уздрхта, али пожури да се попне на брежуљак и пошаље једног сељака да доведе Пабла.

— Слушај, стари, — замолише сељани Лопеза — да донесемо пушке и пиштоље и отерамо ђаволе!

— Шта вам пада на памет! — узвикну Лопез. — Они су другачији од нас али су ипак жива бића!

Кад се Лопез вратио до машине, он објасни странцима:

— Моји сељани су прости људи. Кад су видели како се ваша машина материјализује ни из чега, помислили су да сте сигурно ђаволи.

— Јесте ли ви у рату с тим ђаволима? — хтели су да знају дошљаци.

— Стално. Стално — одговори Лопез замишљено уздахнувши. — Не, ко влада вашим светом?

— Ми смо владари нашег света — стиже мисао.

— А има ли вас много? — упита стари човек.

— Читав ваш свемир не би могао да нас прими — „одговорише“ странци.

Пошто у Лопезовој свести нису нашли присуство било какве претње њиховом опстанку и пошто су

сазнали да на целој Земљи нема оружја које би им могло нашкодити, чудна бића му саопштише како су освојила цео свет времена из кога долазе и како су, кад више није било ничег да се осваја, закључила да изван њиховог света мора постојати други који му одговара као што позитиван пол одговара негативном и обратно. Тако су конструисали летелицу и, уколико машина сад буде исправљена, вратиће се у свој свет и изградити безброј нових апарата који ће их довести у овај свемир.

— Али ви ћете доћи у миру? — упита старац дрхтавим гласом. — Нећете учинити никоме зла?

Али Лопез је знао да је питање у ствари неумесно и узалудно. Они ће покорити Земљу као што су и сопствени свет из кога долазе.

Ускоро дотрча Мануел Ортиз и рече Лопезу:

— Разговарао сам с Паблом и он ће доћи, али — сутра!

Лопезу мало лакну. Један дан је могао да значи спасење. Могли би да пошаљу неког да доведе помоћ. Зашто, проклињао је у себи, зашто се ове прилике нису материјализовале близу неког села са телефоном или телеграфом, него баш овде у пустињи!

ОДМАЗДА

Није било никакве наде. Лопез је одаслао најјаче људе да потраже помоћ и опомену свет на страшну опасност која му прети. Али, око села се дизао велики, невидљиви зид који нико није могао да прође.

Ујутру бића дођоше у село и „упиташе“ Лопеза:

— Где је Пабло? Пошаљи неког да га доведе!

Старац посла једног дечака који се убрзо врати и рече:

— Пабло ће доћи!

— Када? — стиже мисао.

— Када? — викну Лопез.

— Сутра! — насмеја се дечак и побеже.

Опет сутра! — помисли старина и покуша да објасни ствар:

— Ви не разумете — Пабло је човек коме се никад не жури.

Једно од бића подиже неки инструмент и упери га у колибу обућара Гомеза. Било је то као да је кућу подигао јак земљотрес: шкрипала је и тресла се, а на крају пала. Чула се вриска и кукњава, а затим се све умири и на месту на коме је била кућа видела се гомила сивкасте прашине.

ЛТЕЛИЦА ЈЕ ОПРАВЉЕНА

— Идем сам по Пабла — рече Лопез ужаснуто.

ПАБЛО ЈЕ ЗАПАЊЕНО ПИЉИО У БЛИСТАВУ ПРЕКРАСНУ МАШИНУ.

Пабло је лежао под дрветом и ленствовао сањарећи о својој девојци Карли, Лопезовој кћерци. Кад је видео Лопеза, упитао је и насмешио се:

— Сигурно си дошао због чудне машине и непознатих посетилаца?

— Да, наравно — узврати стари човек узбуђено.

— Па, добро, одмах ћу оправити све што је потребно — рече Пабло.

— Не, никако то не смеш учинити — рече Лопез. — Боље је да сад цело село страда него да се једног дана чудовишта масовно врате и освоје Земљу! Шта је једно село према читавом свету!

— Не бој се, Лопез, — рече Пабло умирујуће — доскочићу ја њима...

Таман је завршио, кад изненада узвикну:

— Зар је могуће?!

Иза Лопезових леђа била се, савим нечујно, материјализовала летелица...

Пабло је запањено пиљио у блиставу, прекрасну машину и ускоро улете у њу милујући инструменте и додирујући делове.

— Можеш ли да је справиш? — „упиташе“ бића Пабла.

— Ја могу све да оправим — одговори презриво Пабло.

— Пабло, изађи! — викну стари Лопез, али му се бића претећи приближише.

— Хеј! — узвикну Пабло. — Оставите старца на миру! Ако га само пипнете, нећу вам оправити ову кртију!

Није било никакве сумње да Пабло заиста тако мисли, па се бића повукоше.

— Објасните ми како би требало да раде поједини делови — рече Пабло.

Бића му све потанко описаше, теоријски и практично. Пабло није схватао теорију, али је зато био прави геније за практичан рад машине.

— Машина је радила добро у једном правцу, а сад не ради у супротном — објаснише сподобе.

— Очигледно — прогунђа Пабло нељубазно — иначе вам ја не бих био потребан. Личите ми на људе који лове рибу мрежом, а онда се чуде што она неће да задржи и воду да би могли и да пију.

СЛЕДЕЋА ПРИЧА:

Бићима на једној планети у свемиру прети опасност од изумирања. Да би се спасли, они телепатски делују на дво ношце са Земље...

— Можеш ли да оправаш летелицу тако да се креће вашим свемиром?

— Наравно — узврати Пабло — али — СУТРА!

— Учинићеш то одмах и под нашим надзором — „рекоше“ бића.

— Добро али под условом да се нашем селу ништа не догоди.

— Слажемо се — узвратише бића.

Ускоро као да су у чудесним Пабловим рукама почели да оживљавају метални делови: чупао је чекићем, савијао метал, уобличавао га, глачао... и страшно се знојио, али није дизао главу с посла. А онда је дуго после почетка рада, рекао:

— Готово!

— Хоће ли сад радити? — „упиташе“ бића.

— Наравно — рече Пабло хладно и придружи се Лопезу.

Ускоро, машина узлете и, после неколико пробних заокрета, поче да се пење у великим круговима, а затим једноставно — нестане!

ЈУЧЕ, ДАНАС, СУТРА

— Пабло, шта си урадио? — узвикну Лопез. — Кад се буду вратили, биће то крај за цело човечанство!

— Ха! Они се уопште неће вратити — одмахну Пабло главом.

— Како то мислиш? Па зар ниси оправно машину? — упита старац.

— Наравно да јесам. Ваљда си видео како лети? То је одлична машина, али није савршена машина.

— Ништа не разумем — узврати Лопез.

— Слушај, стари. То ти је као са птицом. Птица лако лети кроз ваздух и изнад површине воде. Замисли да птица угледа рибу дубоко у води. Риба се креће споро у поређењу са птицом, па птица зато мисли да може лако да ухвати спору рибу и зарони дубоко у воду. Може ли она да ухвати рибу?

— Не може — одговори старац.

— Наравно да не може — рече Пабло. — Баш оно што омогућава птици да брзо лети кроз ваздух, баш та њена грађа спречава птицу да дубоко зарони у воду. Исто је и са том машином. Она је пре могла да лети кроз њихово Време, али не и кроз наш Простор. Сад је тако „поправљена“ да може да лети кроз простор!

— Али може да лети и кроз Време! — узвикну Лопез. — И сам си видео!

— И птица зарони у воду — подсети га Пабло — али то не значи да ће моћи и да ПЛИВА! Из ког дела времена су они дошли, стари?

— Из ЈУЧЕ! — рече Лопез.

— Сигуран сам да неће стићи у ЈУЧЕ! Можда ће доћи у СУТРА, али никако у ЈУЧЕ! Да, — насмеја се Пабло — можда ће стићи у СУТРА!

Баш кад су улазили у село Пабло рече:

— Размишљао сам о нечему, стари.

— О чему? — упита Лопез.

— О твојој Карли и мени. Мислим да би требало одмах да се венчамо!

— Већ дуго сам се надао да ћеш ме то питати — узврати Лопез смећећи се. — Уредићемо то, али СУТРА!

— Никако сутра! — узвикну Пабло. — То не можемо да оставимо за сутра! Морамо то урадити ДАНАС!

ТРУНИГА И ЦРНИИ ЖАРЕБАЦ

КОЛИКО ИХ ЈЕ!
КАО ДА СУ СЕ СВИ
КОЊИ НА СВЕТУ
СКУПИЛИ
ОВДЕ...

ЗАШТО МЕ ЈЕ
ЖАРЕБАЦ ДОВЕО
ОВАМО? ДА БИ
МЕ ПРИМИЛИ...
АЛИ ЧОВЕК ИМ
ЈЕ НАЈЉУБИ
НЕПРИЈА-
ТЕЉ...

ЦРНИ КОЊ СЕ ПРИ-
ДРУЖИО СВОЈИМА! И
ЈА ТРЕБА ДА НАЂЕМ
СВОЈЕ ДРУГОВЕ...
АЛИ И НОВО
ОРУЖЈЕ...

ИИИИИ!

ОХ! НЕ
ПРИМАЈУ
ГА!

И ЗАИСТА, ВЕЛИКИ БЕЛЦ,
ВОЂА КРАА, БАЦИО СЕ НА
ЦРНОГ ЖАРЕПЦА...

КАО И КОД
ЉУДИ! МЕСТО
ПРЕАВОДНИКА
ОДЛУЧУЈЕ БОР-
БА!

ПОДСЕТНИК

За оне који воле научну фантастику препоручујемо књигу „ЗЕМЉИНА СЕСТРА“ Георгија Мартинова. Роман прича о пустоловинама једне екипе астронаута која је васионским бродом стигла на Венеру. Књигу је издала „ПРОСВЕТА“. Цена 8.— н. динара.

ЗА ПОКЛОН

ПЛОЧА ЗА ВАС

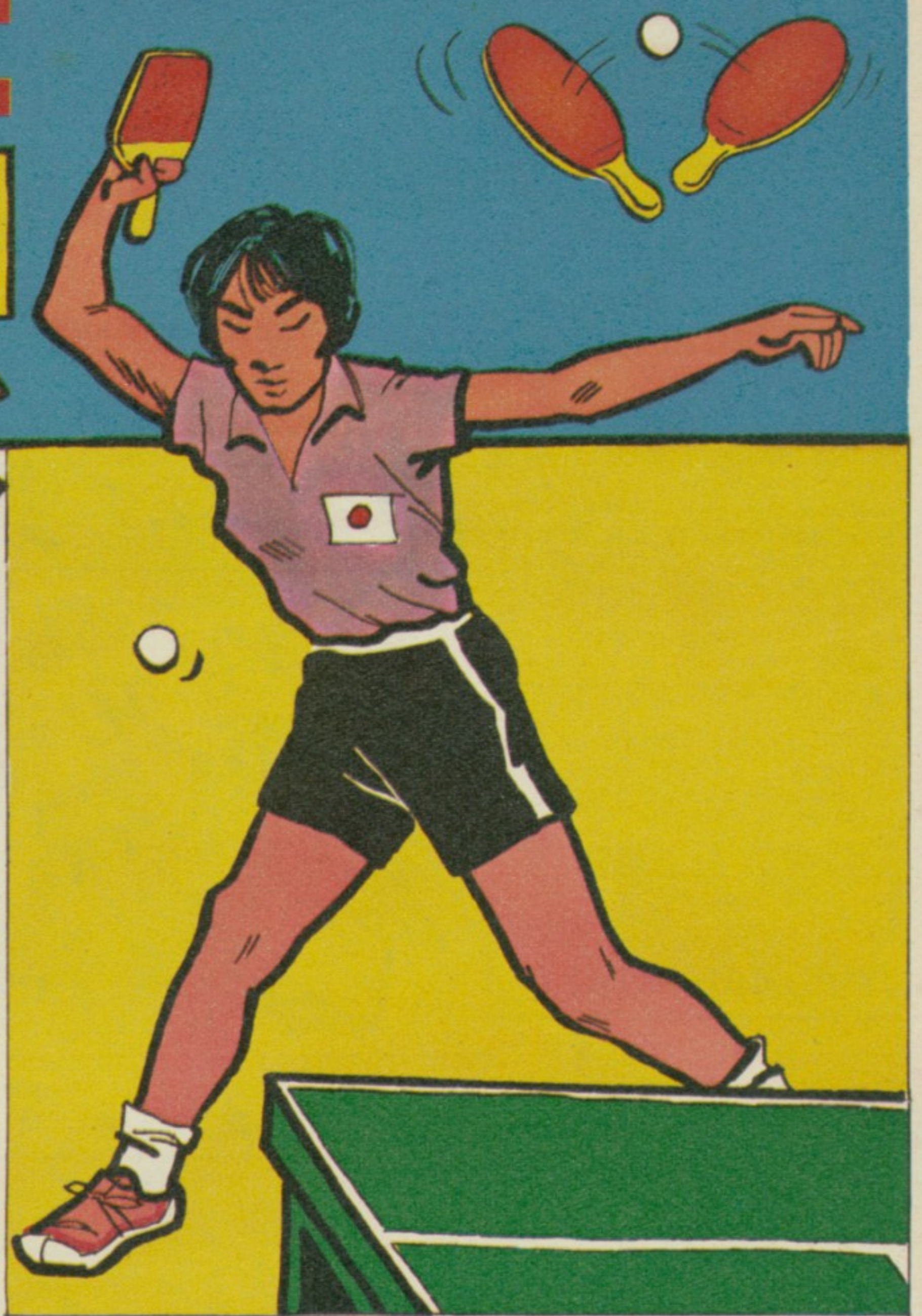
У ГОДИНИ 2.525.

Мелодија под овим насловом у правом смислу је светски хит: обила је велики број земаља и свуда постигла велики успех. У многим чак и највећи — заузела је прво место на топ-листама. Па каква је та мелодија? Онаква какве се данас највише допадају омладини целог света по чијем се укусу, углавном, и стварају топ-листе. На другој страни плоче налази се композиција „Партинг“. Плочу је издао „Југотон“. Цена је 8,50 нових динара.

WhichWhat

IN THE YEAR 2525 PARTING

ИГРАЈТЕ СТОНИ ТЕНИС

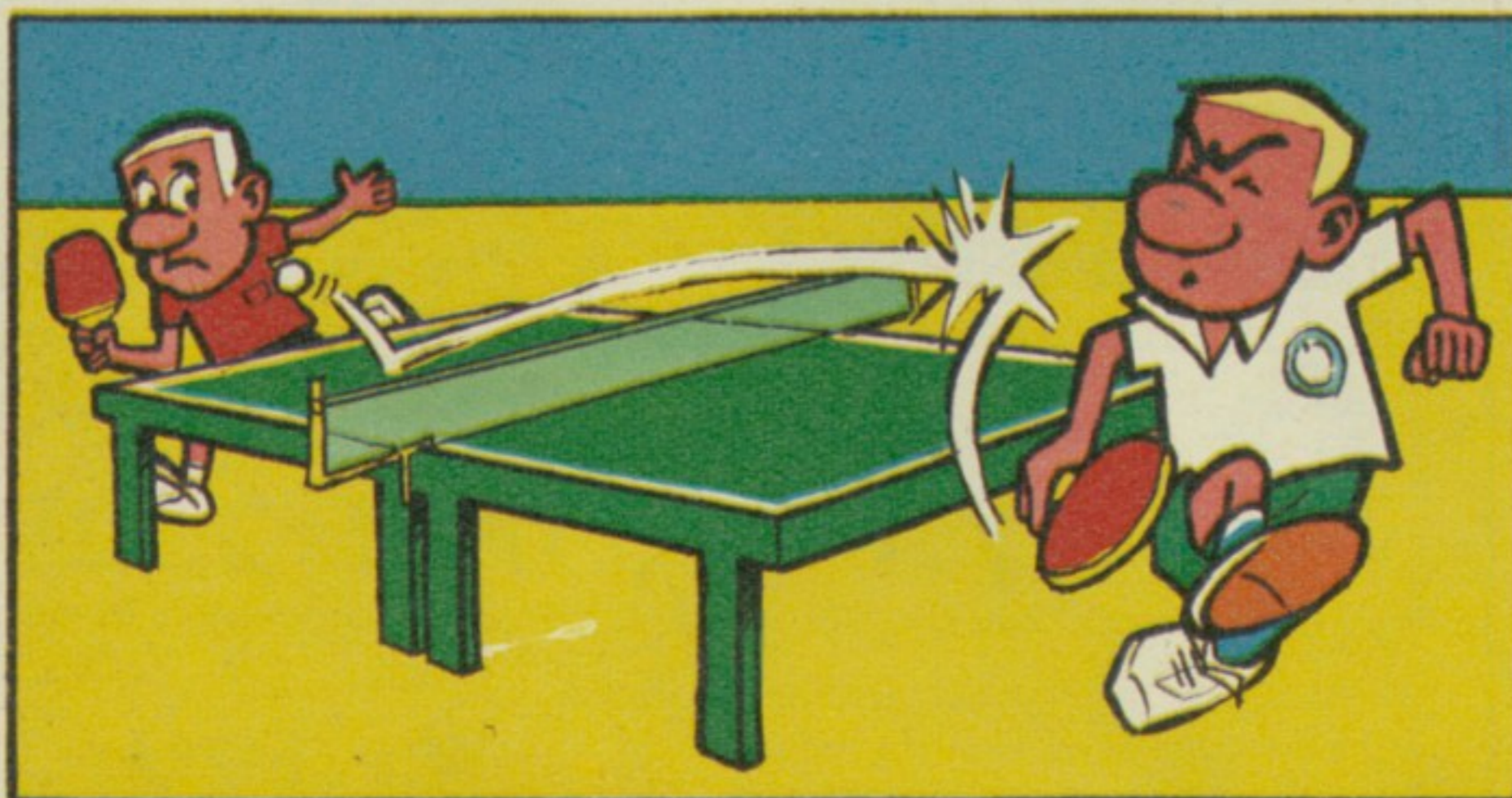
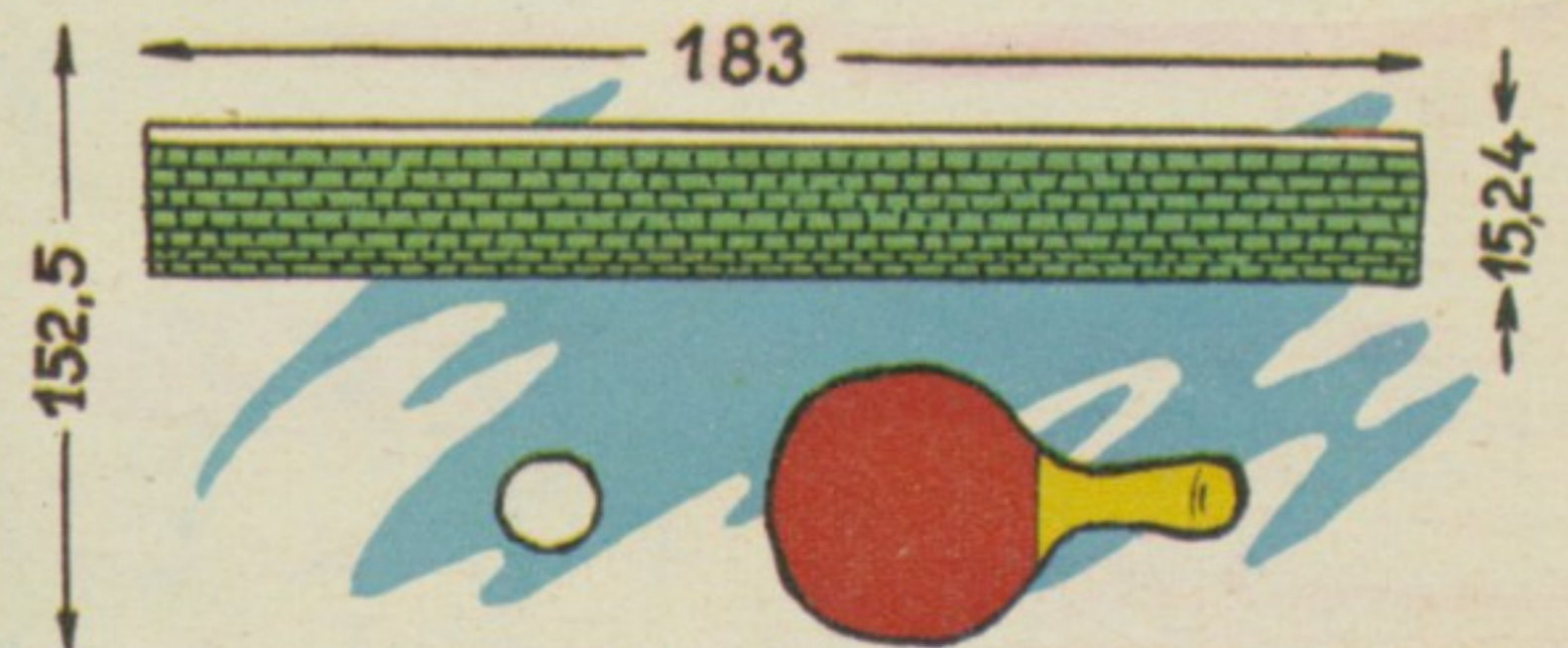
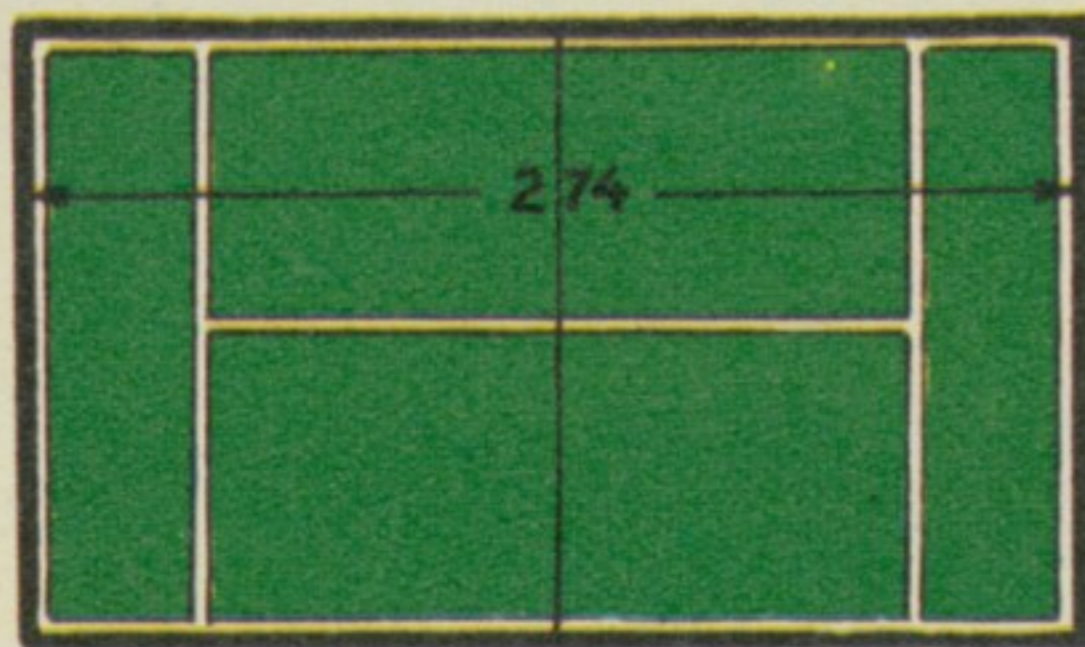

МАЛО ИСТОРИЈЕ

Стони тенис или пинг-понг игра је слична тенису: рекетом се преко мреже разапете на столу пребацује мала лопта од целулоида. О пореклу овог спорта мало се зна. По некима потиче из Јапана, по другима из Индије. У 16. веку у Француској и Енглеској играју се разне врсте стоног тениса без утврђених правила и то на столу, земљи, у соби; рекетима различитих величина и лоптицама од различитог материјала. Касније, проналаском целулоида, игра је по карактеристичном звуку лоптице добила назив пинг-понг. Стони тенис сличан данашњем почео се играти крајем 19. века у Енглеској под различитим именима. Заједничко име — стони тенис — усвојено је тек 1926. на међународном конгресу у Немачкој, а 1927. донета су прва правила. Оснивачи ових правила били су Енглези Гибс и Гуд. Гибс је заменио лоптице од плуте и гуме целулоидом, а Гуд је 1902. први пут употребио рекет обложен гумом. То је значило нову епоху у развоју игре. Друга нова епоха почиње 1951. кад су Јапанци почели да употребљавају рекет са сунђером. У Југославију је стони тенис стигао око 1925. најпре у Суботицу, Сомбор и Зрењанин. У Сомбору 1928. основан је југословенски савез за пинг-понг.

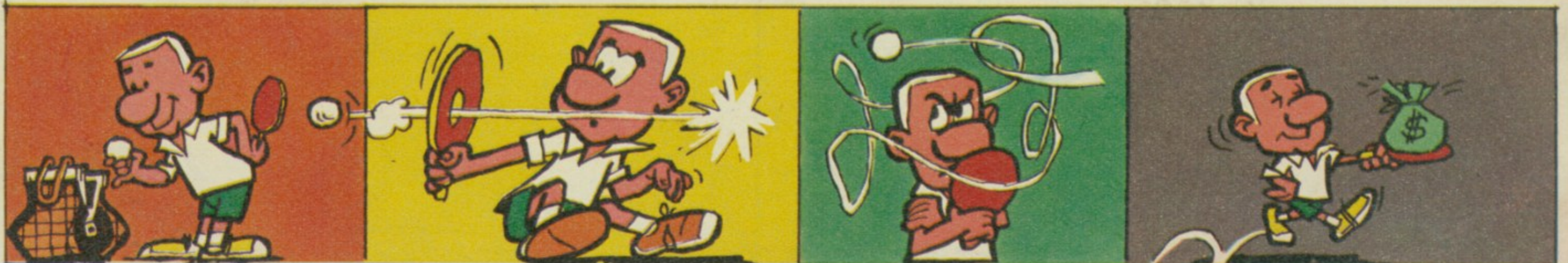
РЕКВИЗИТИ

Пинг-понг се игра на столу величине 274 x 152,5 см. Висина стола износи 76 см, а дебљина даске око 2 см. Попречно, на средини стола разапета је мрежа дугачка 183 а висока 15,24 см. Лоптица је од целулоида обима 11,43—12,06 см а тешка 2,40—2,53 грама. Рекет је дрвен, обложен обично танким слојем гуме са зупцима. Правила за стони тенис не одређују прецизно облик и тежину рекета, који се може употребљавати десном и левом руком.

МЕЧ

У време кад се појавио први гумени рекет, главни начин игре био је тако звани „полуволеј“. Играчи су стојећи уза сто враћали лопту један другом преко мреже. Даљим развојем, у којем је велику улогу одиграла појава гуменог рекета, игра постаје све живља, са све више спортских елемената. Утакмица се игра у сетовима а сваки сет има 21 поен. Може се играти појединачно, у паровима и у мешовитим паровима. Омладинци и пионири играју у два добијена сета као и сва екипна такмичења. Сениори играју у три добијена сета појединачне утакмице. Сет добија играч или пар играча који први сакупи 21 поен, изузев ако оба партнера имају по 20 поена. Тада, један од играча мора да има два поена више. Ако се игра на време, сет не сме више да траје од 15 минута. Један играч добија поен: 1) ако онај други не врати сервис; 2) не врати лоптицу с друге стране стола; 3) ако је додирне два пута; 4) ако се слободном руком или телом наслони на сто; 5) ако додирне рекетом или телом мрежу или њене држаче и 6) ако додирне лоптицу.

ТРАЖИМО ПРИЈАТЕЉА

Желим да се дописујем са друговима и другарицама који воле бит и забавну музику. Чапогаш Гизи, ул. Браће Радића 121, Суботица.

Желео бих да се дописујем с другом или другарицом из Енглеске, на енглеском језику. Идем у II разред гимназије. Милан Меркле, Ивана Милутиновића 8, Београд.

Имам 11 година и идем у IV разред. Желела бих да се дописујем с девојчицама. Хоби ми је скупљање разгледница и „Кандит“ маркица Гордана Дрењанин, М. Моштаница.

Идем у I разред гимназије и желим да се дописујем с младима који воле бит музику и скупљају плоче. Мирјана Грубић, М. Тита 57, Аранђеловац.

Желим да се дописујем с другарицама и друговима. Скупљам салвете, разгледнице и „Кандит“ маркице. Имам 11 година и ученица сам V разреда. Весна Марковић, Максима Марковића 12, Косјерић.

Жарка ми је жеља да се дописујем с друговима и другарицама широм Југославије. Хоби ми је скупљање слика квартета „4 М“, салвета и песама. Волим забавну музику. Имам 15 година и идем у I разред гимназије. Вишња Марошевић, Штросмајерова 56, Пакрац.

Имам 12 година и идем у VI разред осн. школе. Скупљам фотографије глумца и певача. Волим забавну музику. Желим да се дописујем са другарицама из СССР. Снежана Тишма, Маршала Тита 33, Белегиш, Срем.

Имам 14 година. Идем у VIII разред основне школе. Желим да се дописујем с друговима и другарицама из наше земље и из разних крајева света. Језик дописивања: немачки и српскохрватски. Мој хоби је скупљање разгледница, салвета и „Кандит“ маркица. Ана Пеле, Бранка Радичевића 38, Вешка.

Желеле бисмо да се дописујемо и размењујемо разгледнице. Ивка Богдановић и Ана Комљеновић, ученице VIII разреда Основне школе, Драгочај.

Желела бих да се дописујем с друговима и другарицама широм наше земље. Идем у VI разред и имам 12 година. Скупљам салвете и волим бит музику. Навијам за „Дрвену звезду“. Ресмије Јајова, Ул. Страшо Пинџур 13, Штип.

Желела бих да се дописујем с друговима из наше земље и иностранства. Имам 12 година и мој хоби је скупљање марака. Језик дописивања: српскохрватски, македонски и енглески. Јово Костовски, 113-35 Н. Влае, Скопље.

Желим да се дописујем са друговима и другарицама из наше земље и иностранства. Ученица сам VIII разреда осн. школе „Д. Јерковић“. Мира Чале, Војводе Путника 22, Инђија.

МАЛА ПОШТА

КО ЈЕ БИО КОРНЕЛИЈЕ СТАНКОВИЋ

Драги Забавниче! Стални сам твој читалац. Желео бих да знам ко је био Корнелије Станковић? Унапред хвала за одговор.

Пуно другарских поздрава од **Стевана Кавчића**, Ул. Корнелија Станковића пав. 3, ул. 3, ст. 1, Детелинара, Нови Сад

Корнелије Станковић био је композитор и пијаниста. Живео је у прошлом веку (1831—1865) и био први музички образован српски композитор. Под утицајем Вука Караџића одлучио је да се, поред осталог, посвети народној музици. Издао је више збирки српских народних мелодија хармонизованих за хор и клавир. Оснивач је националног правца и први записивач и хармонизатор српског црквеног певања. У његову част Средња музичка школа у Београду носи име Станковић, а некад су постојала и певачко и музичко друштво под истим именом. И многе улице у нашој земљи добиле су име по овом значајном композитору.

КРИТИКА ДИКАНА

Поштована редакцијо! Реч је о толико рекламираним и хваљеним Дикановим авантурама. Одмах да кажем да нисмо добили никакво ремек-дело већ један нижеразредни, да не кажем дилетантски стрип. То је бледа слика једног Астерикса који је залутао у словенску средину и „забуном“ добио лик Умпак-Пахака. Аутор нема изграђен стил, линија му је сирова а журба којом је радио неопростива.

Несклад између ликова и позадине (рађен на два различита цртачка стила), копирање ликова и покрета потврђују моју прву тврдњу. Што се тиче линије треба само погледати Џонија Хазарда. Френк Робин сваки покретом зна шта хоће, сваки лик му је чврст и не расплињује се у простору.

Као дугогодишњи читалац мислим да имам право да очекујем одговор. Само, пре него ми одговорите узмите Забавник у руке. Погледајте добро Дикана, па онда окрените лист-

-два да мало видите Кременка и Бима и Бума. Тек тада ми одговорите. Другарски вас поздравља ваш верни читалац

Младен Рађеновић
Београд
Ханибала Луцића 1.

О Дикану смо досад добијали само писма са похвалама, али нисмо их објављивали да се његов цртач не уобрази и што је још важније да не затражи већи хонорар.

Захваљујемо Вам што Дикана упоређујете са светским мајсторима стрипа али верујемо да сте престојали кад захтевате да Дикан изгледа тако добро као њихови стрипови. Цртач Дикана је на почетку своје каријере и од познаваоца стрипа као што сте изгледа Ви могло би се, верујемо, очекивати ипак охрабрење а не такво грубо ликвидирање. Не заборавите да стрип није измишљен у нашој земљи као ни многе друге ствари и да и за стрип треба времена да се постигне светски нив

1927. А НЕ 1827.

Пошто сам редован читалац вашег листа „Политикин забавник“, уочио сам у броју 928 у рубрици „Нацртајте модел за 1969/70. год.“ грешку. Модел чарлстон стил, по вашем, био је у моди 1827. Међутим овај стил је владао 1927. године.

Борђе Јовичић, Нушићева 19, Параћин

У праву сте, ради се о штампарској грешци.

ГАГО, ЈАВИ СЕ

Драги Забавниче, трагам за својим другом са којим са учио I р. осн. шк. у Љубљани. Знам само да се зове Гаги (вероватно надимак) Срњић и да станује у Београду. Молим Гагу да се јави. Пуно поздрава.

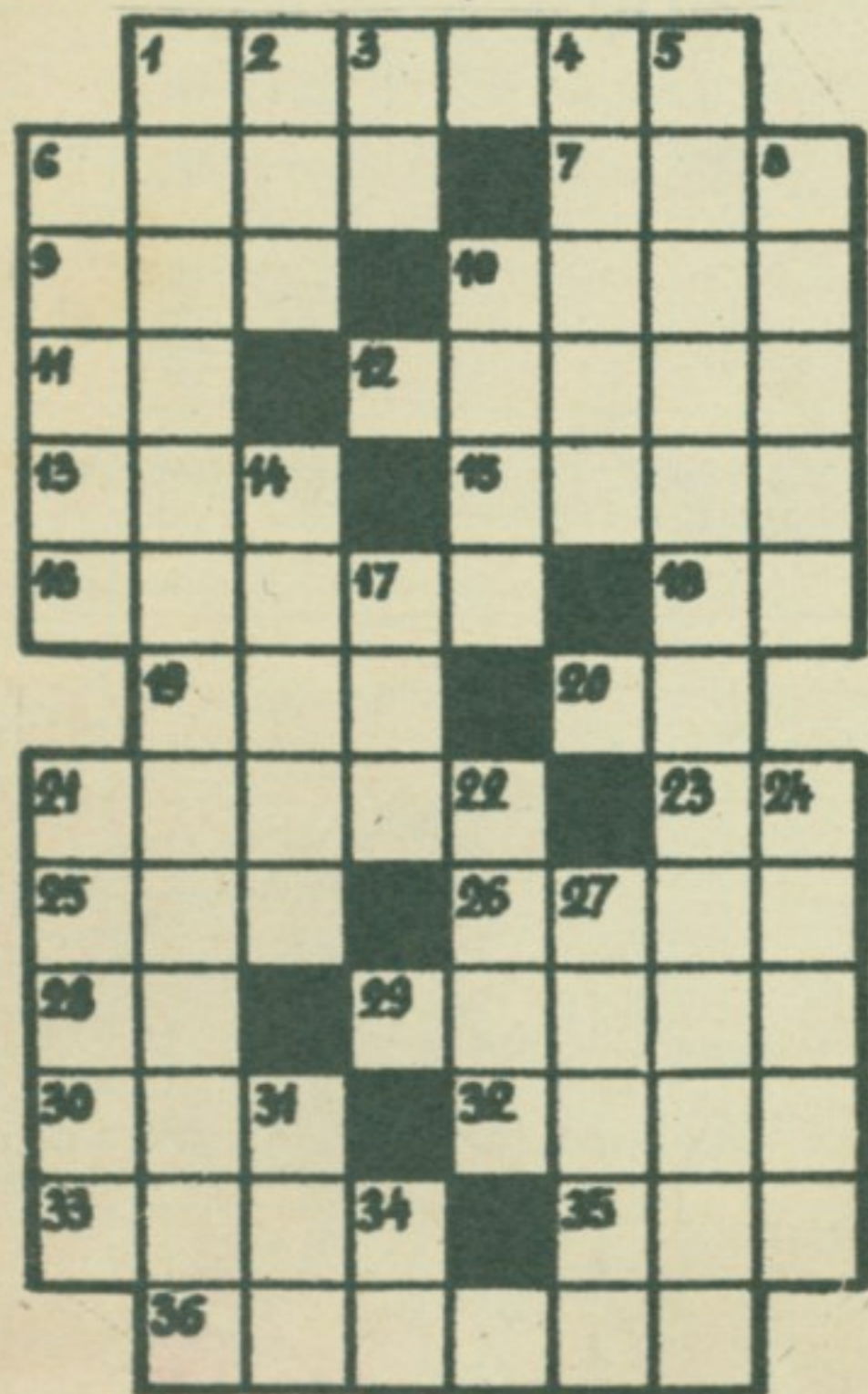
Славиша Јаковљевић,
28. новембра, Нови Пазар

НАЈПАЖЉИВИЈИМ ЧИТАОЦИМА!

У прошлом броју објавили смо нешто необично а нико нам није писао да је то приметио. Очекујемо да се јавите. Ко први погоди добиће награду: Балзаков роман ЉИЉАН У ДОЛУ, поклон Издавачког предузећа НАРОДНА КЊИГА (у вредности 3.500 ст. дин.)

* укршћене речи *

Водоравно: 1) котао, 6) врста египатског памука, 7) ствар (лат), 9) орган чула вида, 10) споразум међу државама, 11) показна заменица, 12) град у Македонији, 13) врста атмосферског талоба, 15) личност из Диз

нијевих стрипова, 16) француски филмски редитељ (Роже), 18) узвик, 19) надев, 20) иницијали нашег књижевника („Пауци“), 21) врста спортисте, 23) иницијали сплитског композитора („Мала Флорами“), 25) сукоб међу народима, 26) направа за мерење тежине, 28) почетна слова азбуке, 29) беседа, 30) камењар, 32) женско име, 33) врста индијског новца, 35) део лица, 36) геометријска крива линија.

Усправно: 1) роман Сима Матавуља, 2) овеза, 3) упитна заменица, 4) врста двоколице у северној Африци, 5) драма Самјуела Бекета, 6) подстицај, побуда, 8) бојазан, 10) најмлађа геолошка периода палеозојског доба, 14) државни указ, 17) црна креда, 21) пантљика, 22) петља, 24) име украјинског песника Шевченка, 27) предујам, 31) вунена марама, 34) музичка нота.

РЕШЕЊЕ ИЗ ПРОШЛОГ БРОЈА

Водоравно: 1) Озрен, 5) Хвар, 6) И(ван) Ц(анкар), 8) Лидо, 10) Ив, 12) еге, 13) метро, 15) но, 16) Моника, 17) Ака, 19) Кабул, 20) руј, 22) Нал, 23) Пигал, 25) Раб, 27) Озирис, 28) це, 29) литар, 30) кит, 31) ја, 32) моја, 33) ав, 35) пита, 36) Изола.

Главни и одговорни уредник Никола Лекић, технички уредник Владимир Горбунов. Издаје и штампа „ПОЛИТИКА“ Новинско издавачко предузеће Београд, Македонска 29. Текући рачун број 608-1-82-1. Поштански фах 124. Телефон: 24-471, централа 24-191 и 25-761. Претплата за нашу земљу: годишња 44 динара, полугодишња 22 динара; за иностранство: годишња 88 динара, полугодишња 44 динара. Рукописи, фотографије и цртежи се не враћају. Огласна агенција: Македонска 31/1, тел. 22.711.

БУДИТЕ ДЕТЕКТИВ: РЕШЕЊЕ СА 18. СТР.

Иако су на поруци стајала слова О Х кривац не може бити О'Хендерсон, Марсов ортак, јер је он стар и слаб човек. Али, О Х у исто време представља иницијале имена Марсових нећака Хенрија и Октава. Као што се и из приче види, убијени банкар Марс био је човек изузетне снаге и само су двојица могла да га савладају. Зато је он и написао почетна слова њихових имена.

WALT
DISNEY

МИКИ

